ข่าวประเสริฐเปี่ยมสุข

บทเฝ้าเดี่ยว 25 วัน
สำหรับเทศกาลแอดเวนต์

จอห์น ไพเพอร์

"*หนังสือ ข่าวประเสริฐเปี่ยมสุข* พาเราเข้าใกล้การค้นพบความงดงามของพระสิริในคริสต์มาสอีกครั้ง สำหรับคนที่ใช้ชีวิตเร่งรีบอย่างพวกเราทุกคน มันช่างเป็นความโล่งใจที่ได้หยุดพักเพียงวันละ 10 นาทีในช่วงเทศกาลแอดเวนต์ เพื่อหันมาคิดถึงพระเยซูผู้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา ให้เราได้พักใจ มีความชื่นบานและได้รับการฟื้นฟูใหม่!"

เรย์ ออร์ทลันด์, ศิษยาภิบาล ผู้ดูแลศิษยาภิบาล คริสตจักรอิมมานูเอล แนชวิลล์ รัฐเทนเนสซี

"แม้จะเลยวันที่ 25 ธันวาคมไปแล้ว เราจะใช้เทศกาลแอดเวนต์ให้เกิดประโยชน์ต่อจิตวิญญาณของเราได้อย่างไร? ก็โดยการเพ่งมองและชื่นชมพระสิริของพระเจ้าในพระคริสต์ผู้ทรงมาบังเกิดเป็นมนุษย์ เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของคุณ เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของคุณ เป็นพี่ชาย และเพื่อนของคุณ หนังสือ *ข่าวประเสริฐเปี่ยมสุข* ของจอห์น ไพเพอร์ จะพาคุณออกเดินทางสำรวจข่าวประเสริฐแห่งวันคริสต์มาสและเชิญชวนคุณให้มาร่วมสัมผัสความอัศจรรย์ ความน่าเกรงขาม และความยินดีที่ล้ำลึกกว่าความสุขชั่วคราวของเทศกาล นี่คือหนังสือที่ว่าด้วยความชื่นชมยินดีนิรันดร์ และไพเพอร์จะนำคุณไปยังความยินดีนั้น ไปสู่พระองค์คือพระเยซูคริสต์"

เจ. เอ. เมดเดอร์ส, ผู้เขียนหนังสือ *Humble Calvinism* ศิษยาภิบาล คริสตจักรริเซน ฮิวสตัน รัฐเทกซัส

“บทเฝ้าเดี่ยวสำหรับเทศกาลแอดเวนต์ที่เขียนโดยจอห์น ไพเพอร์นี้อาจจะสั้น แต่ท่านจะสัมผัสได้ถึงความลึกซึ้งและความมั่งคั่งในเนื้อหาที่เป็นเอกลักษณ์ของเขาด้วยความยำเกรงที่เต็มไปด้วยความชื่นบาน เขาจูงมือเราเข้าไปยังที่ลึกที่สุดของการรับสภาพมนุษย์ เมื่อเราหยุดพิจารณาที่ต้นธารของพระบุตรผู้บังเกิดในเบธเลเฮม หัวใจเราก็ยิ่งพร้อมที่จะรับรู้ถึงความรักอันไหลล้นที่สำแดงอย่างเต็มที่ในพระกายที่ถูกตรึงไว้ของพระองค์บนกางเขนที่กลโกธา หากคุณอยากให้ช่วงคริสต์มาสปีนี้เต็มไปด้วยคุณค่าทางจิตวิญญาณ จงปล่อยให้หัวใจคุณอิ่มเอมไปกับข้อคิดจากหนังสือเล่มนี้เถิด!”

คอนราด เอ็มเบเว ศิษยาภิบาล คริสตจักรแบ๊บติสต์คับวาตา ลูซากา ประเทศแซมเบีย

“ช่างเป็นคลังสมบัติแห่งความจริงเกี่ยวกับพระเยซูที่ล้ำค่าจริง ๆ! ในบทเฝ้าเดี่ยวสั้น ๆ ที่ซาบซึ้งตรึงใจนี้ จอห์น ไพเพอร์ ได้ช่วยยกสายตาของเราขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า เพื่อให้เรามองเห็นคริสต์มาสในแบบที่ควรจะเป็นจริง ๆว่าเป็นข่าวดีแห่งความยินดีอันยิ่งใหญ่ทั้งสำหรับคุณและสำหรับฉัน หนังสือเล่มนี้เป็นคำเชิญให้รู้จักพระบุตรผู้ทรงรับสภาพมนุษย์ซึ่งพระบิดาทรงส่งมาด้วยฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณ”

อะบิเกล ดอดส์ ผู้เขียนหนังสือ *(A)Typical Woman: Free, Whole, and Called in Christ*

ข่าวประเสริฐเปี่ยมสุข

ข่าวประเสริฐเปี่ยมสุข

บทเฝ้าเดี่ยว 25 วันสำหรับเทศกาลแอดเวนต์

จอห์น ไพเพอร์

เกรซ บรรณสาร
www.gracebannasan.com

ข่าวประเสริฐเปี่ยมสุข eBook
Good News of Great Joy eBook
© 2026 โดย เกรซบรรณสาร (Grace Bannasan)

สงวนลิขสิทธิ์. ห้ามนำส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้ไปใช้หรือทำซ้ำในลักษณะใดๆ โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษร ยกเว้นในกรณีของใบเสนอราคาสั้นๆ ที่รวมอยู่ในบทความและบทวิจารณ์สำคัญ ส่งคำขอของคุณไปยังผู้จัดพิมพ์ตามที่อยู่ต่อไปนี้:

All rights reserved. No part of this book may be used or reproduced in any manner whatsoever without written permission except in the case of brief quotations embodied in critical articles and reviews. Direct your request to the publisher at the following address:

เกรซบรรณสาร
Grace Bannasan
บ้านเลขที่ 10 หมู่ 1
ต.ตลาดใหญ่ อ.ดอยสะเก็ด
จ.เชียงใหม่ 50220
gracebannasan@gmail.com
www.gracebannasan.com

พิมพ์ในประเทศไทย @ ActsCo Printing. พิมพ์ครั้งที่ 1 กรกฎาคม 2026
Printed in Thailand.

คัดลอกหรืออ้างอิงข้อพระคัมภีร์จาก พระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับมาตรฐาน 2011 สงวนลิขสิทธิ์โดยสมาคมพระคริสตธรรมไทย เว้นแต่ระบุเป็นฉบับอื่น

จัดพิมพ์โดย เกรซบรรณสาร/Grace Bannasan
โครงการภายใต้มูลนิธิมหกิจพระคุณของแบ็บติสต์ในประเทศไทย

Originally published in English under the title: Good News of Great Joy: 25 Devotional Readings for Advent. © 2021 by Desiring God Foundation. Published by Crossway a publishing ministry of Good News Publishers in Wheaton, Illinois, 60187 U.S.A. This edition published by arrangement with Crossway. All rights reserved. แปลโดยได้รับอนุญาต

ผู้แปล: ฤทัยทิพย์ แซ่ลิ้ม (Ruhtaitip Saelim)
ตรวจสอบโดย: ภูษณ หลิววิรัช & จันทร์ธิมา วรกา (Editors: Pusana Liwwirach & Chanthima Woraka)

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ
National Library of Thailand Cataloging in Publication Data

ไพเพอร์, จอห์น.
ข่าวประเสริฐเปี่ยมสุข.-- เชียงใหม่ : มูลนิธิมหกิจพระคุณของแบ็บติสต์ในประเทศไทย, 2569.
167 หน้า.
1. คริสตศาสนา -- คัมภีร์สั่งสอน. I. ฤทัยทิพย์ แซ่ลิ้ม, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

234
ISBN (eBook) 978-616-95243-1-1

10/1 ม.1 ตลาดใหญ่ ดอยสะเก็ด เชียงใหม่ 50220
โทร. 080-053-4556 gracebannasan@gmail.com
www.GraceBannasan.com
Facebook.com/GraceBanansan

สารบัญ

คำนำ *9*

บทนำ: พระเยซูทรงประสงค์สิ่งใดในคริสต์มาสนี้? *17*

วันที่ 1 ตระเตรียมทาง (ลูกา 1:16–17) *25*

วันที่ 2 พระเจ้าผู้สง่างามของมารีย์ (ลูกา 1:46–55) *29*

วันที่ 3 การเยี่ยมเยียนที่เฝ้ารอมาเนิ่นนาน (ลูกา 1:68–71) *33*

วันที่ 4 เพื่อประชากรผู้เล็กน้อยของพระองค์ (ลูกา 2:1–5) *37*

วันที่ 5 หนทางสู่กลโกธาที่ไม่มีทางเลี่ยง (ลูกา 2:6–7) *43*

วันที่ 6 สันติสุขมีแด่บรรดาผู้ที่พระเจ้าทรงพอพระทัย (ลูกา 2:12–14) *47*

วันที่ 7 พระเมสสิยาห์ของเหล่านักปราชญ์จากทิศตะวันออก (มัทธิว 2:1–2) *51*

วันที่ 8 ดวงดาวเหนือธรรมชาติของเบธเลเฮม (มัทธิว 2:2) *55*

วันที่ 9 การต่อต้านพระเยซูในสองรูปแบบ (มัทธิว 2:3) *61*

วันที่ 10 ทองคำ กำยาน และมดยอบ (มัทธิว 2:10–11) *65*

วันที่ 11 เหตุใดพระเยซูจึงเสด็จมา (ฮีบรู 2:14–15) *71*

วันที่ 12 แทนที่เงาลาง (ฮีบรู 8:1–2) *77*

วันที่ 13 ความจริงอันสมบูรณ์ได้มาถึงแล้ว (ฮีบรู 8:1–2, 5) *81*

วันที่ 14 ทำให้เป็นจริงแก่ประชากรของพระองค์ (ฮีบรู 8:6) *85*

วันที่ 15 ชีวิตและความตายในวันคริสต์มาส (ยอห์น 10:10) *91*

วันที่ 16 อาจดูพ่ายแพ้ แต่แท้จริงคือชัยชนะของพระเจ้า (ฟีลิปปี 2:9–11) *97*

วันที่ 17 ความรอดอันยิ่งใหญ่เหนือจินตนาการ (เยเรมีย์ 31:31) *103*

วันที่ 18 คริสต์มาสเป็นต้นแบบของพันธกิจ (ยอห์น 17:18) *109*

วันที่ 19 คริสต์มาสเพื่ออิสระภาพของเรา (ฮีบรู 2:14–15) *115*

วันที่ 20 ความเป็นหนึ่งเดียวในคริสต์มาส (1 ยอห์น 3:8) *121*

วันที่ 21 การประสูติของพระผู้เป็นนิรันดร์ (ยอห์น 18:37) *127*

วันที่ 22 เพื่อให้คุณได้เชื่อ (ยอห์น 20:30–31) *133*

วันที่ 23 ของประทานอันพรรณามิได้ของพระเจ้า (โรม 5:10–11) *139*

วันที่ 24 วัตถุประสงค์สองประการของคริสต์มาส (1 ยอห์น 3:7–8) *145*

วันที่ 25 ของขวัญคริสต์มาสสามชิ้น (1 ยอห์น 2:1–2; 3:7–8) *151*

บทสรุป: ข้อพระคัมภีร์สำหรับคริสต์มาสที่ผมโปรดปราน *157*

ภาคผนวก: เงาทั้งหลายในพันธสัญญาเดิมและการเสด็จมาของพระคริสต์ *165*

คำนำ

เทศกาลแอดเวนต์ คือช่วงเวลาแห่งการนมัสการพระเยซูด้วยใจที่เต็มล้น ซึ่งพวกเราเองที่องค์กร Desiring God ก็มีมุมมองเช่นนี้

เทศกาลแอดเวนต์เป็นช่วงเวลาประจำปีของการรอคอยด้วยความอดทน เป็นความคาดหวังที่เปี่ยมด้วยความหวัง การสำรวจจิตวิญญาณ และการเฝ้านับวันเวลากาปฏิทินรอท่ามกลางคริสตจักรหลายแห่ง ครอบครัวคริสเตียน และท่ามกลางผู้ติดตามพระเยซูแต่ละคน ทว่าไม่มีบทบัญญัติในพระคัมภีร์ที่บังคับให้เราต้องถือรักษาเทศกาลแอดเวนต์ เพียงแต่เป็นทางเลือกตามความสมัครใจ แอดเวนต์นี้เป็นธรรมเนียมปฏิบัติที่พัฒนาขึ้นในประวัติศาสตร์ของคริสตจักร เพื่อเป็นช่วงเวลาของการเตรียมตัวสำหรับวันคริสต์มาส พวกเราหลายคนพบว่า การปฏิบัติตัวในช่วงเวลานี้เป็นสิ่งท้าทายทางจิตวิญญาณ น่ารื่นรมย์ และเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง

คำในภาษาไทยคำว่า *แอดเวนต์* (*advent)* มาจากภาษาละติน คือ *adventus* หมายถึง “การมาถึง” สำหรับแอดเวนต์ที่เราให้ความสำคัญและระลึกถึงมากที่สุดในทุก ๆ เดือนธันวาคมนั้น คือการเสด็จมาครั้งแรกของพระเยซูเมื่อสองพันปีก่อน แต่การเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซูก็ได้รับการเชื่อมโยงเข้ามาด้วยเช่นกัน ดังเพลงคริสต์มาสยอดนิยม อย่าง “ความสุขเปรมปรีดิ์มีแก่ชาวโลก (Joy to the WORLD)” ได้บอกไว้อย่างชัดเจนว่า

อย่าให้ความบาป ความเศร้า เข้ามา
ดั่งหนาม เสียดแทง ในใจ
พระองค์เสด็จมา พระพรหลั่งไหล
ลบล้างคำสาปแช่งไป[1] –ผู้แปล

เทศกาลแอดเวนต์จะเริ่มขึ้นในวันอาทิตย์ของสัปดาห์ที่สี่ก่อนวันคริสต์มาส และสิ้นสุดลงในวันคริสต์มาสอีฟ (คืนก่อนวันคริสต์มาส) หมายความว่า กำหนดวันเริ่มเทศกาลแอดเวนต์นั้นขึ้นอยู่กับว่าวันอาทิตย์ของสัปดาห์ที่สี่ก่อนวันคริสต์มาสจะตรงกับวันที่เท่าไหร่ ซึ่งเร็วที่สุดคือวันที่ 27 พฤศจิกายน และช้าที่สุดคือวันที่ 3 ธันวาคม ในขณะที่เทศกาลเลนต์ (*เลนต์* มาจากคำในภาษาอังกฤษที่หมายถึง ช่วงเวลาแห่งการเตรียมตัวสำหรับวันอีสเตอร์) มีทั้งหมดสี่สิบวัน (นับวันอาทิตย์หกวันเข้าไปด้วย)

1 ไอแซค วัตต์, ผู้แต่งเพลง “Joy to the World” เมื่อปี ค.ศ.1719

แต่สำหรับเทศกาลแอดเวนต์นี้ มีระยะเวลายาวนานตั้งแต่ยี่สิบสองถึงยี่สิบเก้าวัน

คริสเตียนทั่วโลกมีวิธีเฉลิมฉลองเทศกาลแอดเวนต์แตกต่างกันออกไป และมีการปฏิบัติที่หลากหลาย บางคนจุดเทียน บางคนร้องเพลง บางคนกินลูกกวาด บางคนมอบของขวัญ บางคนแขวนพวงมาลาคริสต์มาส และพวกเราหลายคนก็ทำทุกอย่างที่ได้กล่าวมาทั้งหมด ตลอดหลายศตวรรษที่ผ่านมา เราได้พัฒนาวิธีที่งดงามมากมายเพื่อขยายระยะเวลาในการเฉลิมฉลองการเสด็จมาของพระเยซูให้ยาวนานกว่าเพียงยี่สิบสี่ชั่วโมงสั้น ๆ ของวันที่ 25 ธันวาคม ทั้งนี้เพราะการทรงรับสภาพมนุษย์ของพระบุตรของพระเจ้านั้น มีความสำคัญเกินกว่าที่เราจะซาบซึ้งใจได้ทั้งหมดภายในแค่วันเดียว ดังที่หลักข้อเชื่อดั้งเดิมได้กล่าวไว้ว่าสิ่งนี้เกิดขึ้น “เพื่อเราและเพื่อความรอดของเรา” และแท้จริงแล้วนี่คือสิ่งที่เราจะเฉลิมฉลองไปชั่วนิจนิรันดร์กาล

คำอธิษฐานของเราคือ ขอให้หนังสือบทเฝ้าเดี่ยวเล่มเล็ก ๆ นี้ช่วยคุณให้รักษาพระเยซูให้เป็นศูนย์กลาง และให้เป็นสมบัติอันแสนล้ำค่าที่สุดในช่วงแอดเวนต์นี้ด้วย เทียนและขนมลูกกวาดต่างก็มีบทบาทของมันเอง แต่เราอยากให้แน่ใจว่าในท่ามกลางความเร่งรีบและความวุ่นวายทั้งหมดของเดือนธันวาคม เราจะยังคงยกย่องพระเยซูเหนือสิ่งอื่นทั้งปวง

ดังนั้น ท่อนเพลงที่ว่า “O Come, Let Us Adore Him” (เชิญมายกย่องพระเยซู) จึงอาจเรียกได้ว่าเป็นหัวใจหลักของบทอ่าน

เฝ้าเดี่ยวแอดเวนต์เล่มนี้[2] บทใคร่ครวญทั้งหมดนี้ล้วนมีใจความสำคัญอยู่ที่การยกย่องพระคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า ในบางช่วงบางตอน คุณจะได้ยินท่วงทำนองของเพลง “O Come, O Come, Emmanuel” (โอ เชิญมา เอมมานูเอล) ในบางครั้งก็ได้ยินเพลง “Hark! The Herald Angels Sing”[3] (จงฟังทูตสวรรค์ขับขาน) และแน่นอนเราจะเห็นการปรากฏตัวสั้นๆ ของเหล่านักปราชญ์ แต่ผู้ที่เป็นศูนย์กลางของเรื่องราวคือพระเยซู คือเด็กทารกน้อยที่เกิดในเบธเลเฮม เป็นพระเจ้าผู้รับสภาพมนุษย์ที่พันกายด้วยผ้าอ้อม นอนในรางหญ้า และเป็นผู้ถูกกำหนดให้ไปยังกลโกธา เป็นผู้ที่พระบิดาทรงส่งมาเพื่อสิ้นพระชนม์และฟื้นคืนพระชนม์เพื่อประชากรของพระองค์

บทนำได้รับการออกแบบมาให้อ่านก่อนที่เทศกาลแอดเวนต์จะเริ่มต้นขึ้น (หรือจะอ่านช่วงเวลาใดก็ได้ในระหว่างช่วงเทศกาล) ส่วนบทสรุปนั้น คุณสามารถใช้เป็นทางเลือกในการอ่านเพิ่มเติมในวันคริสต์มาส (หรือจะอ่านก่อนหน้านั้นก็ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากคุณอยากรู้เกี่ยวกับข้อพระคัมภีร์ตอนโปรดในวันคริสต์มาสของศิษยาภิบาลจอห์น) และสำหรับภาคผนวกเรื่องเงาในพันธสัญญาเดิมและการเสด็จมาของพระคริสต์นั้นจะสอดคล้อง

---

2 จอห์น ฟรานซิส เวด คือผู้แต่งเพลง “O Come, All Ye Faithful,” (เชิญมาท่านผู้วางใจ) เมื่อปี ค.ศ.1751.

3 จอห์น เมสัน นีล คือผู้แปลเพลง “O Come, O Come, Emmanuel” เมื่อปี ค.ศ.1861 ส่วน ชาร์ลส์ เวสลีย์ คือผู้แต่งเพลง “Hark! The Herald Angels Sing” เมื่อปี ค.ศ.1739.

กับการใคร่ครวญบทเฝ้าเดี่ยวของวันที่ 12 (และคุณจะพบหมายเหตุระบุไว้ในวงเล็บในส่วนนั้น)

ขอให้พระเจ้าทรงโปรดทำให้ความรักและการถวายพระเกียรติแด่พระเยซูในช่วงเทศกาลแอดเวนต์ปีนี้ลึกซึ้งและอบอวลไปด้วยความชื่นชมยินดียิ่ง ๆ ขึ้นไป

เดวิด แมทธิส
บรรณาธิการบริหาร
Desiring God

บทนำ

“พระบิดาเจ้าข้า ข้าพระองค์ปรารถนาให้บรรดา
ผู้ที่พระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์นั้น
อยู่กับข้าพระองค์ในที่ซึ่งข้าพระองค์อยู่
และให้พวกเขาเห็นเกียรติสิริของข้าพระองค์
คือเกียรติสิริซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์
เพราะพระองค์ทรงรักข้าพระองค์
ตั้งแต่ก่อนที่พระองค์ทรงสร้างโลก”

ยอห์น 17:24 (TNCV)

บทนำ

พระเยซูทรงประสงค์สิ่งใด ในคริสต์มาสนี้?

หากจะถามว่าพระเยซูทรงประสงค์สิ่งใดในคริสต์มาสนี้? เราพบคำตอบได้จากคำอธิษฐานของพระองค์ แล้วพระองค์ทรงทูลขอสิ่งใดจากพระเจ้า? คำอธิษฐานที่ยาวที่สุดของพระองค์คือยอห์นบทที่ 17 ซึ่งความปรารถนาสูงสุดของพระองค์นั้นปรากฏอยู่ในข้อ 24

ท่ามกลางคนบาปที่ไม่สมควรจะได้รับสิ่งใดเลยในโลกนี้ ยังมีบรรดาผู้ที่พระเจ้า "มอบไว้" ให้กับพระเยซู คนเหล่านี้คือผู้ที่พระเจ้าได้ดึงเข้ามาหาพระบุตร (ยอห์น 6:44, 65) และคนเหล่านี้เองคือ*คริสเตียน*— ซึ่งคือบรรดาผู้ที่*เชื่อและวางใจ*พระเยซู ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดและองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงถูกตรึงและฟื้นคืนพระชนม์ ผู้ที่ทรงเป็นสมบัติล้ำค่าในชีวิตของพวกเขา (ยอห์น 1:12; 3:17; 6:35; 10:11, 17–18; 20:28) และพระเยซูตรัสว่าพระองค์ทรงประสงค์ให้พวกเขาเหล่านั้นอยู่กับพระองค์

บางครั้งเราจะได้ยินผู้คนพูดว่า พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์เพราะพระองค์ทรงเหงา แล้วพวกเขาจึงสรุปเอาว่า “พระเจ้าสร้างเราขึ้นเพื่อให้เราอยู่*กับพระองค์*” แล้วพระเยซูทรงเห็นด้วยกับเรื่องนี้ไหม? อันที่จริงแล้ว พระองค์ทรงตรัสเช่นนั้นจริง ๆ ว่าพระองค์ทรงปรารถนาให้เราอยู่กับพระองค์! ใช่... แต่เพราะอะไร? ขอให้เรามาพิจารณาส่วนที่เหลือของข้อที่ 24 ดูว่า ทำไมพระเยซูจึงอยากให้เราอยู่กับพระองค์?

> ...เพื่อให้พวกเขาเห็นเกียรติสิริของข้าพระองค์ คือเกียรติสิริซึ่งพระองค์ [พระบิดา] ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ เพราะพระองค์ทรงรักข้าพระองค์ตั้งแต่ก่อนที่พระองค์ทรงสร้างโลก (TNCV)

นั่นคงเป็นวิธีการที่แปลกประหลาดที่ใช้ในการแสดงออกถึงความเหงาของพระองค์ แต่พระเยซูตรัสว่า“ข้าพระองค์ต้องการให้พวกเขาอยู่กับข้าพระองค์เพื่อจะได้เห็นเกียรติสิริของข้าพระองค์” ซึ่งอันที่จริงแล้ว สิ่งนี้ไม่ได้แสดงออกถึงความเหงาของพระองค์เลย หากแต่แสดงถึงความห่วงใยของพระองค์ที่จะเติมเต็มความโหยหา*ของเรา* ไม่ใช่เพื่อเติมเต็มความเหงา*ของพระองค์*

พระเยซูไม่ได้รู้สึกเหงา พระองค์พร้อมด้วยพระบิดาและพระวิญญาณ ทรงอิ่มเอมเปรมปรีดิ์อย่างยิ่งในความสัมพันธ์ของตรีเอกานุภาพ ด้วยเหตุนี้ จึงไม่ใช่พระองค์เลยที่กำลังโหยหาบางสิ่งแต่เป็นเราต่างหากที่กำลังโหยหาอยู่ ดังนั้นสิ่งที่พระเยซู

ทรงปรารถนาในวันคริสต์มาสคือ ให้เราได้สัมผัสกับเป้าหมายที่แท้จริงของการที่พระองค์ทรงสร้างเราขึ้นมา นั่นคือการได้เห็นและลิ้มรสพระสิริของพระองค์

ขอให้พระเจ้าทรงทำให้ความจริงนี้ฝังลึกลงไปในจิตวิญญาณของเรา! พระเยซูได้สร้างเรา (ยอห์น 1:3) เพื่อให้เราได้เห็นพระสิริของพระองค์

ก่อนที่พระเยซูจะเสด็จไปยังกางเขน พระเยซูทรงวิงวอนกับพระบิดาถึงความปรารถนาที่ลึกซึ้งที่สุดของพระองค์ "พระบิดา ข้าพระองค์*ปรารถนา* [ข้าพระองค์ปรารถนา!] ให้พวกเขา... อยู่กับข้าพระองค์ในที่ที่ข้าพระองค์อยู่นั้น เพื่อเขาจะเห็น*พระสิริของข้าพระองค์*"

แต่สิ่งนั้นเป็นเพียงครึ่งเดียวของสิ่งที่พระเยซูปรารถนาในส่วนสำคัญที่สุดช่วงท้ายของคำอธิษฐานนี้ ผมเพิ่งกล่าวว่าพระเจ้าสร้างเรามาเพื่อให้เห็นและ*ดื่มด่ำ*พระสิริของพระองค์อย่างแท้จริง นั่นคือสิ่งที่พระองค์ปรารถนาไม่ใช่หรือ คือพระองค์ไม่เพียงแต่ปรารถนาให้เราได้เห็นพระสิริเท่านั้น แต่ทรงปรารถนาให้เราได้ดื่มด่ำ เพลิดเพลิน ชื่นชมยินดี ให้เราเห็นว่าพระสิริเป็นสิ่งล้ำค่าและรักพระสิรินั้นด้วย? ขอให้เรามาพิจารณาข้อ 26 ซึ่งเป็นข้อสุดท้ายของบทนี้

> "ข้าพระองค์ทำให้พวกเขารู้จักพระนามของพระองค์ และจะทำให้เขารู้อีก *เพื่อความรักที่พระองค์ทรงรักข้าพระองค์นั้นจะอยู่ในเขา* และข้าพระองค์อยู่ในเขา"

นั่นคือจุดสิ้นสุดของคำอธิษฐาน แล้วพระประสงค์*สูงสุด*ของพระเยซูที่มีต่อเราคืออะไร? ไม่ใช่แค่ให้เราได้เห็นพระสิริของพระองค์เท่านั้น แต่เพื่อให้เรารักพระองค์ด้วยความรักเดียวกับที่พระบิดาทรงมีต่อพระเยซู ดังที่ว่า “เพื่อความรักซึ่งพระองค์ [พระบิดา] ได้ทรงรักข้าพระองค์นั้น จะอยู่ในพวกเขา”

ความปรารถนาและเป้าหมายของพระเยซูคือ การให้เราได้เห็นพระสิริของพระองค์ และจากนั้นให้เราสามารถรักสิ่งที่เราเห็นด้วยความรักแบบเดียวกับที่พระบิดาทรงมีต่อพระบุตร และพระองค์ไม่ได้หมายถึงเพียงแค่*การเลียนแบบ*ความรักของพระบิดาที่มีต่อพระบุตร แต่หมายถึงว่าความรักแท้จริงของพระบิดานั้นเองกลายเป็นความรักของเราที่มีต่อพระบุตร ซึ่งก็คือเรารักพระบุตรด้วยความรักของพระบิดาที่มีต่อพระบุตรนั่นเอง นี่คือสิ่งที่พระวิญญาณทรงกระทำในชีวิตของเราและประทานแก่เรา คือความรักต่อพระบุตรโดยพระบิดาผ่านทางพระวิญญาณ

สิ่งที่พระเยซูทรงปรารถนามากที่สุดสำหรับวันคริสต์มาส คือการรวบรวมผู้ที่พระองค์ทรงเลือกไว้ให้เข้ามาและให้พวกเขาได้รับสิ่งที่*พวกเขา*ปรารถนามากที่สุด นั่นคือการได้เห็นพระสิริของพระองค์ และดื่มด่ำในพระสิรินั้นด้วยความอิ่มเอมเปรมปรีดิ์แบบเดียวกับที่พระบิดามีต่อพระบุตร

สิ่งที่ผมปรารถนามากที่สุดสำหรับคริสต์มาสปีนี้ คือการได้เข้าร่วมกับคุณ (และคนอื่น ๆ อีกมากมาย) ในการมองเห็นพระคริสต์ในความไพบูลย์ทั้งสิ้นของพระองค์ และเพื่อที่เราจะได้รักสิ่งที่

เราเห็นด้วยความรักยิ่งใหญ่ที่เหนือกว่าความรักที่ไม่สมบูรณ์ของมนุษย์ นี่คือเป้าหมายของเราในบทเฝ้าเดี่ยวสำหรับเทศกาลแอดเวนต์เล่มนี้ เราปรารถนาที่จะมองเห็นและชื่นชมยินดีในพระเยซูพระองค์นี้ร่วมกัน พระองค์เป็นผู้ซึ่งเราเฉลิมฉลองการเสด็จมาครั้งแรกและผู้ซึ่งเราได้เฝ้ารอคอยการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์

นี่คือสิ่งที่พระเยซูทรงอธิษฐานเพื่อเราทั้งหลายในคริสต์มาสนี้ “ข้าแต่พระบิดา ขอทรงสำแดงพระสิริของข้าพระองค์แก่พวกเขา และประทานความปีติยินดีในข้าพระองค์แก่พวกเขา เหมือนอย่างที่พระองค์ทรงมีในข้าพระองค์” โอ ขอให้เราได้*มอง*ดูพระคริสต์ด้วยสายพระเนตรของพระเจ้า และได้*ชื่นชมยินดี*ในพระคริสต์ด้วยพระทัยของพระเจ้า นี่แหละคือแก่นแท้ของสวรรค์ และนี่คือของขวัญที่พระคริสต์เสด็จมาเพื่อจะซื้อไว้ให้แก่คนบาป โดยพระองค์ทรงจ่ายราคาแทนเราด้วยชีวิตของพระองค์

วันที่ 1

“เขาจะนำพงศ์พันธุ์อิสราเอลหลายคนให้หันกลับมาหา
องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของพวกเขา เขาจะนำหน้า
พระองค์ด้วยจิตวิญญาณและฤทธิ์เดชของเอลียาห์
ให้พ่อกลับคืนดีกับลูก และให้คนดื้อด้านกลับได้ปัญญา
ของคนชอบธรรม เพื่อจัดเตรียมชนชาติหนึ่งไว้ให้พร้อม
สำหรับองค์พระผู้เป็นเจ้า”

ลูกา 1:16–17

วันที่ 1

ตระเตรียมทาง

เทศกาลแอดเวนต์สามารถเตรียมเราให้พร้อมได้เช่นเดียวกับที่ยอห์นผู้ให้บัพติศมาเคยเตรียมชนชาติอิสราเอล

จงอย่าปล่อยให้วันคริสต์มาสมาถึงโดยที่คุณยังขาดการเตรียมพร้อม ซึ่งผมหมายถึงขาดความพร้อมฝ่ายจิตวิญญาณ เพราะความชื่นชมยินดีและความหมายของคริสต์มาสจะยิ่งใหญ่ขึ้นก็ต่อเมื่อคุณพร้อมแล้ว!

ดังนั้น เพื่อให้คุณได้รับการเตรียม*พร้อม*...

ประการแรก จงใคร่ครวญเกี่ยวกับความจริงที่ว่าเราต้องการ*พระผู้ช่วยให้รอด* วันคริสต์มาสเป็นเหมือนเครื่องเตือนใจให้เราตระหนักถึงบาปก่อนที่จะแปรเปลี่ยนเป็นความชื่นชมยินดี "เพราะว่าในวันนี้ *พระผู้ช่วยให้รอด*ของพวกท่านคือพระคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้ามาประสูติที่เมืองของดาวิด" (ลูกา 2:11) หากคุณไม่ต้องการพระผู้ช่วยให้รอด คุณก็ไม่จำเป็นต้องมีคริสต์มาส เพราะคริสต์มาสจะไม่อาจบรรลุความหมายที่แท้จริง จนกว่าเราจะสัมผัสได้ว่าตัวเรานี้ต้องการพระผู้ช่วยให้รอดอย่างที่สุด ขอให้บทใคร่ครวญสั้น ๆ เหล่านี้ที่มีไว้สำหรับเทศกาลแอดเวนต์ จะช่วย

ปลุกคุณให้ได้สัมผัสถึงความขมขื่นและความหอมหวานในใจของคุณ ว่าชีวิตของคุณนั้นขาดพระผู้ช่วยให้รอดไม่ได้

ประการที่สอง จงตรวจสอบใจตนเองอย่างจริงจัง เทศกาลแอดเวนต์นั้นมีความสำคัญต่อเทศกาลคริสต์มาส เฉกเช่นเดียวกับที่เทศกาลเลนต์มีต่อเทศกาลอีสเตอร์ "ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงตรวจค้นข้าพระองค์และทรงรู้จักจิตใจของข้าพระองค์! ขอทรงทดสอบข้าพระองค์และทรงรู้จักความคิดของข้าพระองค์! และขอทอดพระเนตรว่ามีทางชั่วใด ๆ ในข้าพระองค์หรือไม่ และขอทรงนำข้าพระองค์ไปในทางนิรันดร์!" (สดุดี 139:23–24) ให้ทุกหัวใจ*ตระเตรียมที่ไว้สำหรับพระองค์...* โดยการชำระใจให้สะอาด

ประการที่สาม จงสร้างความคาดหวัง การเฝ้ารอ และความตื่นเต้นที่มีพระเจ้าเป็นศูนย์กลางให้เกิดขึ้นในบ้านของคุณ โดยเฉพาะกับเด็ก ๆ หากคุณมีความตื่นเต้นในพระคริสต์ พวกเขาก็จะตื่นเต้นด้วย หากคุณทำให้วันคริสต์มาสเป็นเรื่องน่าตื่นเต้นเพียงเพราะสิ่งของทางวัตถุ แล้วเด็ก ๆ จะเกิดความกระหายหาพระเจ้าได้อย่างไร? ขอให้คุณใช้ความคิดสร้างสรรค์ของคุณ ในการแสดงให้ลูก ๆ ได้เห็นถึงความมหัศจรรย์ของการเสด็จมาของกษัตริย์

ประการที่สี่ จงใช้เวลาอยู่กับพระคัมภีร์บ่อย ๆ และท่องจำข้อพระคัมภีร์ตอนสำคัญ ๆ พระยาเวห์ตรัสดังนี้ว่า "ถ้อยคำของเราเหมือนไฟไม่ใช่หรือ?" (เยเรมีย์ 23:29) จงเข้ามารวมตัวกันรอบกองไฟนั้นในเทศกาลแอดเวนต์นี้ กองไฟที่แสนอบอุ่นและส่องประกายด้วยสีสันแห่งพระคุณที่ช่วยรักษาแผลใจได้เป็นพัน ๆ แผล และเป็นแสงสว่างสำหรับคืนที่มืดมิด

วันที่ 2

“มารีย์จึงกล่าวว่า
“จิตใจของข้าพเจ้าก็ยกย่องพระผู้เป็นเจ้า
และจิตวิญญาณของข้าพเจ้าก็เปรมปรีดิ์ในพระเจ้า
พระผู้ช่วยให้รอดของข้าพเจ้า
เพราะพระองค์ทรงห่วงใยฐานะอันต่ำต้อย
ของทาสของพระองค์
นี่แน่ะ ตั้งแต่นี้ไปคนทุกยุคจะเรียกข้าพเจ้าว่าผาสุก
เพราะว่าผู้ทรงฤทธานุภาพทรงทำการใหญ่เพื่อข้าพเจ้า
พระนามของพระองค์ก็บริสุทธิ์
พระเมตตาของพระองค์มีแก่บรรดาผู้เกรงกลัวพระองค์
ในทุกยุคทุกสมัย
พระองค์ทรงสำแดงอานุภาพด้วยพระกรของพระองค์
พระองค์ทรงทำให้คนที่มีใจเย่อหยิ่งกระจัดกระจายไป
พระองค์ทรงถอดเจ้านายออกจากบัลลังก์
และพระองค์ทรงยกผู้น้อยขึ้น
พระองค์ทรงให้คนอดอยากอิ่มด้วยสิ่งดี
และทรงทำให้คนมั่งมีไปมือเปล่า
พระองค์ทรงช่วยอิสราเอลข้าทาสของพระองค์
พระองค์ทรงจดจำพระกรุณาของพระองค์ ที่มีต่ออับราฮัม
และต่อพงศ์พันธุ์ของท่านเป็นนิตย์ ตามที่พระองค์ตรัสไว้
กับบรรพบุรุษของเรา”

ลูกา 1:46–55

วันที่ 2

พระเจ้าผู้สง่างามของมารีย์

มารีย์มองเห็นสิ่งที่น่าทึ่งที่สุดเกี่ยวกับพระเจ้าอย่างชัดเจน นั่นคือ พระองค์กำลังจะเปลี่ยนแปลงเส้นทางประวัติศาสตร์ของมนุษย์ทั้งหมด ช่วงสามทศวรรษที่สำคัญที่สุดในประวัติศาสตร์กำลังจะเริ่มต้นขึ้น

แล้วพระเจ้าทรงอยู่ที่ไหน? พระองค์กำลังใส่พระทัยหญิงสองคนที่ธรรมดาและต่ำต้อยอยู่ คนหนึ่งเป็นคนสูงอายุและมีบุตรไม่ได้ (เอลิซาเบธ) อีกคนหนึ่งยังสาวและเป็นหญิงพรหมจารี (มารีย์) และมารีย์รู้สึกซาบซึ้งใจอย่างยิ่งต่อภาพของพระเจ้าผู้ทรงรักคนต่ำต้อยเช่นเธอ จนเธอร้องออกมาเป็นบทเพลงที่รู้จักกันในชื่อ “the Magnificat” (บทเพลงสรรเสริญของนางมารีย์)

มารีย์และเอลิซาเบธเป็นวีรสตรีที่ยอดเยี่ยมในบันทึกของลูกา ลูการักในความเชื่อของหญิงสองคนนี้ โดยดูเหมือนว่าสิ่งที่เขาประทับใจที่สุด และสิ่งที่เขาปรารถนาจะถ่ายทอดให้ผู้อ่านอันทรงเกียรติอย่างท่านธีโอฟิลัสได้รู้ก็คือ ความต่ำต้อยและความถ่อมใจที่เปี่ยมด้วยความชื่นบานของเอลิซาเบธและมารีย์ พร้อมกับการเชื่อฟังพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ของพวกเธอ

เอลิซาเบธกล่าวว่า (ลูกา 1:43) “ทำไมฉันถึงได้รับความโปรดปรานเช่นนี้ คือมารดาขององค์พระผู้เป็นเจ้าของฉันมาหา?” และมารีย์กล่าวว่า (ลูกา 1:48) “เพราะพระองค์ทรงห่วงใยความต่ำต้อยของทาสของพระองค์”

คนที่มีจิตวิญญาณที่สามารถยกย่องพระเจ้าได้อย่างแท้จริงคือคนอย่างเอลิซาเบธและมารีย์—ผู้ที่ยอมรับความต่ำต้อยของตนเองและท่วมท้นไปด้วยความซาบซึ้งต่อความถ่อมพระทัยของพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่

วันที่ 3

“สาธุการแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของอิสราเอล
เพราะว่าพระองค์ทรงเยี่ยมเยียนและทรงไถ่ชนชาติ
ของพระองค์ และทรงให้ผู้ช่วยทรงฤทธิ์เกิดมาเพื่อเรา
ในเชื้อวงศ์ของดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ ตามที่พระองค์
ตรัสไว้ตั้งแต่โบราณ โดยปากของผู้เผยพระวจนะบริสุทธิ์
ของพระองค์ คือทรงให้เรารอดพ้นจากพวกศัตรูและ
พ้นจากเงื้อมมือของทุกคนที่เกลียดชังเรา”

ลูกา 1:68–71

วันที่ 3

การเยี่ยมเยียนที่เฝ้ารอมาเนิ่นนาน

สองสังเกตสองสิ่งที่โดดเด่นจากคำพูดของเศคาริยาห์สามีของเอลิซาเบธ ในลูกา 1:68–71

ประการแรก เก้าเดือนก่อนหน้านี้ เศคาริยาห์ยังไม่เชื่อว่าภรรยาของเขาจะตั้งครรภ์ แต่ตอนนี้ เมื่อเขาเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เขากลับมีความมั่นใจอย่างยิ่งในแผนการไถ่ของพระเจ้าที่จะมาทางพระเมสสิยาห์ จนพูดออกมาด้วยการใช้ประโยคที่สื่อถึงอดีต ราวกับว่าเรื่องราวได้เสร็จสิ้นไปแล้วว่า“พระองค์ทรงเยี่ยมเยียนและทรงไถ่ชนชาติของพระองค์แล้ว” สำหรับจิตใจที่มีความเชื่อ สิ่งที่พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะทำนั้นก็เปรียบเสมือนว่าได้สำเร็จลงแล้ว เศคาริยาห์ได้เรียนรู้ที่จะวางใจในพระวจนะของพระเจ้า เขาจึงมีความมั่นใจอย่างน่าทึ่งว่า “พระเจ้าทรงเยี่ยมเยียนและทรงไถ่ชนชาติของพระองค์แล้ว!” (ลูกา 1:68)

ประการที่สอง การมาของพระเยซูผู้เป็นพระเมสสิยาห์ เป็นการเยี่ยมเยียนของพระเจ้าที่มีต่อโลกของเรา คือ*พระเจ้าของอิสราเอล*

ได้เสด็จมาเยี่ยมเยียนและทำการไถ่แล้ว หลายศตวรรษที่ผ่านมา ชาวยิวต่างทุกข์ระทมภายใต้ความเชื่อที่ว่าพระเจ้าทรงละทิ้งพวกเขาเสียแล้ว เนื่องจากพระวิญญาณแห่งการเผยพระวจนะได้ยุติลงและอิสราเอลก็ตกอยู่ในเงื้อมมือของโรมัน บรรดาผู้ที่ยำเกรงพระเจ้าในอิสราเอลต่างรอคอยการเสด็จมาเยี่ยมเยียนของพระเจ้า ลูกาบอกกับเราว่า มีชายชราอีกคนหนึ่ง เป็นผู้ที่เกรงกลัวพระเจ้า นามว่า สิเมโอน เขาก็กำลัง “รอคอยเวลาที่อิสราเอลจะได้รับการปลอบโยนใจ” (ลูกา 2:25) เช่นเดียวกัน อันนา ผู้มุ่งมั่นในการอธิษฐานซึ่งก็กำลัง “รอคอยการทรงไถ่กรุงเยรูซาเล็ม” (ลูกา 2:38)

ช่วงเวลานั้นเป็นยุคแห่งความคาดหวังอันยิ่งใหญ่ บัดนี้การเสด็จมาเยี่ยมเยียนของพระเจ้าที่รอคอยมาอย่างยาวนานกำลังจะเกิดขึ้น—ซึ่งแท้จริงแล้ว พระองค์กำลังจะเสด็จมาในแบบที่ไม่มีใครเคยคาดคิด

วันที่ 4

“อยู่มาคราวนั้น มีรับสั่งจากจักรพรรดิออกัสตัสให้จดทะเบียน
สำมะโนครัวทั่วทั้งแผ่นดิน นี่เป็นครั้งแรกที่มีการจดทะเบียน
สำมะโนครัว เกิดขึ้นในสมัยที่คีรินิอัสเป็นเจ้าเมืองซีเรีย
คนทั้งหลายต่างก็ไปจดทะเบียนที่เมืองของตน
โยเซฟก็เดินทางจากเมืองนาซาเร็ธแคว้นกาลิลี
ไปที่เมืองของดาวิดชื่อเบธเลเฮมในแคว้นยูเดียด้วย
เพราะว่าเขาเป็นวงศ์วานและเชื้อสายของดาวิด
เขาไปจดทะเบียนพร้อมกับมารีย์หญิงที่เขาหมั้นไว้แล้ว
และกำลังตั้งครรภ์”

ลูกา 2:1–5

วันที่ 4

เพื่อประชากรผู้เล็กน้อยของพระองค์

คุณเคยคิดไหมว่า เป็นเรื่องมหัศจรรย์เพียงใดที่พระเจ้าทรงกำหนดล่วงหน้าว่าพระเมสสิยาห์จะประสูติที่เมืองเบธเลเฮม (ตามคำพยากรณ์ในมีคาห์ 5:2)? และคุณรู้สึกอัศจรรย์ใจหรือไม่ที่พระเจ้าทรงกำหนดสิ่งต่าง ๆ ไว้ เพื่อที่ว่าเมื่อเวลานั้นมาถึง มารดาและบิดาตามกฎหมายของพระเมสสิยาห์จะไม่ได้อาศัยอยู่ในเมืองเบธเลเฮม แต่อยู่ในเมืองนาซาเร็ธ และเพื่อให้พระวจนะของพระเจ้าสำเร็จตามที่พระองค์ทรงตรัสไว้ ในการนำคนเล็กน้อยสองคนที่ไม่มีใครรู้จักและไม่มีความสำคัญใด ๆ มายังเมืองเบธเลเฮมในคริสต์มาสแรก พระเจ้าถึงกับทรงดลใจให้จักรพรรดิซีซาร์ ออกุสตุส ออกคำสั่งให้จดทะเบียนสำมะโนครัวทั่วจักรวรรดิโรมันโดยให้ทุกคนกลับไปยังเมืองของตน ซึ่งเป็นการออกคำสั่งสำหรับคนทั้งโลก เพียงเพื่อจะย้ายทั้งสองคนให้เดินทางไปไกลถึงหนึ่งร้อยสิบกิโลเมตร!

คุณเคยรู้สึกเหมือนผมไหมว่า เราช่างเป็นคนเล็กน้อยและไม่สำคัญเสียเลย ในโลกที่มีประชากรเจ็ดพันล้านคน โลกที่ข่าวสารทั้งหมดเกี่ยวกับความเคลื่อนไหวครั้งใหญ่ทางการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม รวมถึงเรื่องราวของบุคคลที่โดดเด่นระดับโลกที่มีทั้งอำนาจและเกียรติยศ? หากคุณเคยรู้สึกเช่นนั้น อย่าปล่อยให้ความรู้สึกนั้นทำให้คุณท้อแท้หรือทุกข์ใจ เพราะในพระคัมภีร์บอกเป็นนัยว่า อำนาจทางการเมืองที่ใหญ่โตและอุตสาหกรรมขนาดมหึมาทั้งหมดนั้น กำลังถูกนำโดยพระเจ้าโดยที่พวกเขาเองก็ไม่รู้ตัว พระเจ้าไม่ได้ทำเพื่อประโยชน์ของพวกเขา แต่เพื่อประโยชน์ของประชากรผู้เล็กน้อยของพระเจ้า เหมือนกับโยเซฟและมารีย์ผู้เล็กน้อยที่ต้องเดินทางจากนาซาเร็ธไปยังเมืองเบธเลเฮม พระเจ้าทรงใช้อำนาจปกครองอาณาจักรทั้งอาณาจักรเพื่อให้พระวจนะของพระองค์สำเร็จและเพื่ออวยพรลูก ๆ ของพระองค์

อย่าคิดว่าเพียงเพราะคุณประสบกับความยากลำบากในโลกใบเล็ก ๆ ของคุณ แล้วจะหมายความว่าพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้านั้นสั้นลง เพราะสิ่งที่พระองค์ทรงปรารถนาให้เราได้รับอย่างสุดพระทัยนั้น ไม่ใช่ความมั่งคั่งหรือชื่อเสียง แต่เป็นความบริสุทธิ์ต่างหาก และเพื่อให้บรรลุเป้าหมายนั้น พระองค์ทรงปกครองโลกทั้งใบ ดังที่พระธรรมสุภาษิต 21:1 กล่าวไว้ “พระทัยพระราชาเหมือนธารน้ำในพระหัตถ์พระยาห์เวห์ พระเจ้าจะทรงชักนำไปทางไหนก็ตามแต่จะโปรด” และพระองค์ทรงหันพระทัยนั้นอยู่เสมอ เพื่อให้สำเร็จตามพระประสงค์แห่งความรอด การชำระให้บริสุทธิ์ และแผนการนิรันดร์ท่ามกลางประชากรของพระองค์

พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่สำหรับคนเล็กน้อยอย่างเรา และเรามีเหตุผลอันยิ่งใหญ่ที่จะชื่นชมยินดี โดยที่พวกเขาหารู้ไม่ว่า แม้แต่บรรดากษัตริย์ ประธานาธิบดี นายกรัฐมนตรี และผู้นำทั้งหลายของโลก ทุกคนล้วนดำเนินไปตามพระบัญชาสูงสุดของพระบิดาในสวรรค์ เพื่อว่าเราซึ่งเป็นบุตรของพระองค์ จะได้รับการหล่อหลอมให้เป็นเหมือนพระบุตรของพระเจ้า คือพระเยซูคริสต์ และได้เข้าสู่พระสิริอันนิรันดร์ของพระองค์ด้วย

วันที่ 5

“ขณะเขาทั้งสองอยู่ที่นั่น ก็ถึงเวลาที่มารีย์จะคลอดบุตร
นางจึงคลอดบุตรชายหัวปี เอาผ้าอ้อมพัน
และวางไว้ในรางหญ้า เพราะว่าไม่มีที่ว่างในโรงแรม
สำหรับพวกเขา”

ลูกา 2:6–7

วันที่ 5

หนทางสู่กลโกธาที่ไม่มีทางเลี่ยง

คุณอาจคิดว่า ถ้าพระเจ้าทรงปกครองโลกถึงขนาดที่ทรงใช้การสำรวจประชากรทั่วทั้งอาณาจักร เพื่อพามารีย์และโยเซฟให้มาอยู่ในเบธเลเฮม พระองค์ก็คงจะสามารถจัดการให้มีห้องว่างในโรงแรมได้อย่างแน่นอนใช่ไหม?

ใช่ พระองค์สามารถทำได้ พระองค์ทำได้แน่นอน! พระเยซู*สามารถ*เลือกเกิดในตระกูลที่ร่ำรวยได้

พระองค์*สามารถ*เปลี่ยนก้อนหินให้กลายเป็นขนมปังในถิ่นทุรกันดารได้ พระองค์*สามารถ*เรียกทูตสวรรค์หมื่นตนมาช่วยพระองค์ในสวนเกธเสมนีได้ พระองค์สามารถลงมาจากกางเขนและช่วยพระองค์เองให้รอดพ้นจากความทรมานได้ คำถามจึงไม่ใช่ว่าพระเจ้า*ทำอะไรได้บ้าง* แต่คือพระองค์*ทรงประสงค์*จะทำอะไรต่างหาก

พระประสงค์ของพระเจ้าคือ แม้ว่าพระคริสต์จะทรงมั่งคั่ง แต่พระองค์ทรงยอมเป็นคนยากจนเพื่อเห็นแก่คุณ และป้ายที่เขียน

ว่า “เต็มแล้ว” เหนือโรงแรมทุกแห่งในเบธเลเฮมก็*เพื่อเห็นแก่คุณ* “พระองค์ทรงยอมเป็นคนยากจน เพราะ*เห็นแก่ท่านทั้งหลาย*” (2 โครินธ์ 8:9)

พระเจ้าทรงปกครองทุกสิ่ง ไม่เว้นแม้แต่จำนวนห้องว่างของโรงแรมหรือที่พักให้เช่าระยะสั้นอย่างแอร์บีเอ็นบี (Airbnb) เพื่อเห็นแก่ประโยชน์ของลูก ๆ ของพระองค์ ถนนสู่กลโกธาเริ่มต้นด้วยป้ายที่เขียนว่า “เต็มแล้ว” ในเบธเลเฮม และสิ้นสุดลงด้วยการถ่มน้ำลายรดและเสียงเยาะเย้ยถากถางที่กางเขนในเยรูซาเล็ม

และเราต้องไม่ลืมที่พระเยซูตรัสว่า “ถ้าใครต้องการจะมาติดตามเรา ให้คนนั้นปฏิเสธตนเอง รับกางเขนของตนแบกทุกวันและตามเรามา” (ลูกา 9:23)

เราเข้าร่วมกับพระองค์บนเส้นทางสู่กลโกธาและฟังสิ่งที่พระองค์ตรัสว่า “จงระลึกถึงคำที่เรากล่าวกับพวกท่านแล้วว่า ‘บ่าวไม่ได้เป็นใหญ่กว่านาย’ ถ้าพวกเขาข่มเหงเรา เขาก็จะข่มเหงพวกท่านด้วย” (ยอห์น 15:20)

สำหรับผู้ที่ตะโกนอย่างกระตือรือร้นว่า “เราจะตามพระองค์ไปทุกหนทุกแห่ง” พระเยซูตอบว่า “หมาจิ้งจอกยังมีโพรงและนกในอากาศก็ยังมีรัง แต่บุตรมนุษย์ไม่มีที่ที่จะวางศีรษะ” (ลูกา 9:57–58)

ใช่แล้ว พระเจ้าสามารถจัดการให้พระเยซูมีห้องพักในวันที่พระองค์ประสูติได้ แต่สิ่งนั้นจะเป็นทางเลี่ยงออกจากถนนสู่กลโกธา

วันที่ 6

“นี่จะเป็นหมายสำคัญสำหรับพวกท่าน คือท่านจะพบพระกุมารนั้น พันผ้าอ้อมนอนอยู่ในรางหญ้า” ในทันใดนั้น ชาวสวรรค์หมู่หนึ่ง มาปรากฏอยู่กับทูตสวรรค์องค์นั้นร่วมสรรเสริญพระเจ้าว่า

“พระสิริจงมีแด่พระเจ้าในที่สูงสุด
ส่วนบนแผ่นดินโลก สันติสุขจงมีท่ามกลางมนุษย์ทั้งหลาย
ที่พระองค์โปรดปรานนั้น”

ลูกา 2:12–14

วันที่ 6

สันติสุขมีแด่บรรดาผู้ที่พระเจ้าทรงพอพระทัย

สันติสุขมีแด่ผู้ใด? แม้คำสรรเสริญของเหล่าทูตสวรรค์จะเปล่งประกายด้วยความยินดี แต่ก็แฝงไปด้วยความน่าเกรงขามและจริงจัง เพราะสันติสุขนั้นมีไว้สำหรับผู้ที่พระองค์ทรงโปรดปรานเท่านั้น และสันติสุขก็มีไว้สำหรับผู้ที่พระองค์ทรงพอพระทัย แต่ถ้าปราศจากความเชื่อแล้ว ก็จะเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้าไม่ได้เลย (ฮีบรู 11:6) ดังนั้นคริสต์มาสจึงไม่ได้มอบสันติสุขให้แก่ทุกคน

พระเยซูตรัสว่า “นี่แหละคือการพิพากษา คือความสว่างเข้ามาในโลกแล้ว แต่มนุษย์รักความมืดมากกว่าความสว่าง เพราะกิจการของพวกเขาเลวทราม” (ยอห์น 3:19) หรือดังที่ชายชราสิเมโอนได้กล่าวไว้เมื่อได้เห็นพระเยซูในวัยเด็กว่า “นี่แน่ะ พระกุมารนี้ได้รับการเลือกสรรเพื่อเป็นเหตุให้หลายคนในพวกอิสราเอลล้มลงหรือลุกขึ้น และจะเป็นหมายสำคัญที่คนจะปฏิเสธ...เพื่อที่ว่าความคิดในใจของคนจำนวนมากจะปรากฏแจ้ง” (ลูกา 2:34–35)

โอ้... มีผู้คนมากมายเพียงใดที่มองว่าวันคริสต์มาสเป็นวันที่หม่นหมองและเยือกเย็น โดยที่ไม่เห็นอะไรไปมากกว่านั้น—คือเห็นเป็นเพียงแค่หมายสำคัญที่จะถูกต่อต้าน

"พระองค์เสด็จมายังบ้านเมืองของพระองค์ แต่ชาวบ้านชาวเมืองของพระองค์ไม่ต้อนรับพระองค์ แต่ทุกคนที่ยอมรับพระองค์ คือคนที่เชื่อในพระนามของพระองค์นั้น พระองค์ก็จะประทานสิทธิให้เป็นลูกของพระเจ้า" (ยอห์น 1:11–12) พระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์เท่านั้นว่า "เรามอบสันติสุขไว้กับพวกท่าน สันติสุขของเราที่ให้กับท่านนั้น เราไม่ได้ให้อย่างที่โลกให้ อย่าให้ใจของท่านเป็นทุกข์ อย่ากลัวเลย" (ยอห์น 14:27)

ผู้ที่ได้ลิ้มรสสันติสุขของพระเจ้าซึ่งเกินความเข้าใจทั้งปวง คือผู้ที่อธิษฐานและทูลขอในทุกสิ่งด้วยคำวิงวอน พร้อมด้วยการขอบพระคุณ และได้ทูลถวายคำร้องขอต่อพระเจ้า (ฟิลิปปี 4:6–7)

กุญแจที่ไขหีบสมบัติแห่งสันติสุขของพระเจ้าก็คือ ความเชื่อในพระสัญญาของพระองค์ ดังนั้นเปาโลจึงอธิษฐานว่า "ขอพระเจ้าแห่งความหวังโปรดให้ท่านบริบูรณ์ด้วยความชื่นชมยินดีและสันติสุขในความเชื่อ เพื่อท่านจะได้เปี่ยมด้วยความหวังโดยฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์" (โรม 15:13) และเมื่อเราวางใจในพระสัญญาของพระเจ้าอย่างแท้จริง ทั้งมีความยินดี มีสันติสุขและความรัก เมื่อนั้นแหละที่พระเจ้าจะทรงได้รับพระเกียรติ พระสิริจงมีแด่พระเจ้าในที่สูงสุด และสันติสุขจงมีในโลกแก่คนทั้งหลายที่พระองค์ทรงพอพระทัย! คือทุกคน...จากทุกชนชาติ ทุกภาษา ทุกเผ่า และทุกประเทศ ที่เชื่อวางใจในพระองค์

วันที่ 7

“พระเยซูได้ทรงบังเกิดที่บ้านเบธเลเฮมแคว้นยูเดีย
ในรัชกาลของกษัตริย์เฮโรด ภายหลังมีพวกนักปราชญ์
จากทิศตะวันออกมายังกรุงเยรูซาเล็ม ถามว่า
“พระกุมารผู้ที่ทรงบังเกิดมาเป็นกษัตริย์ของชนชาติยิว
นั้นอยู่ที่ไหน?”

มัทธิว 2:1–2

วันที่ 7

พระเมสสิยาห์ของเหล่านักปราชญ์จากทิศตะวันออก

พระกิตติคุณมัทธิวต่างจากพระกิตติคุณลูกาคือ มัทธิวไม่ได้เล่าเรื่องคนเลี้ยงแกะที่มานมัสการพระเยซูในรางหญ้า แต่ความสนใจของเขามุ่งไปที่ชาวต่างชาติที่ไม่ใช่ชาวยิว พวกเขามาจากทิศตะวันออกเพื่อนมัสการพระเยซู

ดังนั้น มัทธิวจึงแสดงให้เห็นทั้งในตอนต้นและตอนจบของพระกิตติคุณมัทธิวว่า พระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ของประชาชาติทั้งปวง ไม่ใช่แค่สำหรับชาวยิวเท่านั้น

ผู้ที่มานมัสการพระองค์กลุ่มแรกในที่นี้ คือ นักปราชญ์ หรือโหราจารย์ หรือผู้รอบรู้ที่ไม่ได้มาจากอิสราเอล แต่มาจากทางตะวันออก หรืออาจมาจากบาบิโลน พวกเขาเป็นชนต่างชาติ ซึ่งถือว่ามีมลทินตามกฎบัญญัติเรื่องพิธีกรรมในพันธสัญญาเดิม

และในตอนท้ายของพระธรรมมัทธิว พระดำรัสสุดท้ายของพระเยซูคือ “สิทธิอำนาจทั้งหมดในสวรรค์ก็ดี ในแผ่นดินโลกก็ดี

ทรงมอบไว้แก่เราแล้ว เพราะฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงออกไปและนำชนทุกชาติมาเป็นสาวกของเรา" (มัทธิว 28:18–19)

นี่ไม่เพียงแต่เปิดทางให้พวกเราชาวต่างชาติได้ร่วมชื่นชมยินดีในพระเมสสิยาห์เท่านั้น แต่ยังเป็นหลักฐานเพิ่มเติมว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์จริง ๆ เพราะหนึ่งในคำทำนายที่ได้รับการกล่าวซ้ำอยู่เสมอ คือชนชาติและกษัตริย์ต่าง ๆ จะมาหาพระองค์ในฐานะผู้ปกครองโลก ตัวอย่างที่เราเห็นคือในอิสยาห์ 60:3 ว่า

"และบรรดาประชาชาติจะมายังความสว่างของเจ้า
และพวกพระราชามายังความสุกใสแห่งรุ่งอรุณของเจ้า"

ดังนั้น มัทธิวจึงได้เพิ่มหลักฐานยืนยันถึงความเป็นพระเมสสิยาห์ของพระเยซู *และ*แสดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ทรงเป็นกษัตริย์ และทรงทำให้พันธสัญญาสำเร็จ เพื่อทุกชนชาติไม่ใช่เพียงแค่ชาวอิสราเอลเท่านั้น

วันที่ 8

“พระกุมารผู้ที่ทรงบังเกิดมาเป็นกษัตริย์ของชนชาติยิวนั้น
อยู่ที่ไหน? เราได้เห็นดาวของท่านทางทิศตะวันออก
และเราจึงมาเพื่อจะนมัสการท่าน”

มัทธิว 2:2

วันที่ 8

ดวงดาวเหนือธรรมชาติของเบธเลเฮม

ครั้งแล้วครั้งเล่าที่พระคัมภีร์ทิ้งปริศนาให้เราสงสัย แต่ไม่เฉลยให้เรารู้ว่าบางสิ่งบางอย่างเกิดขึ้นได้อย่างไร “ดาว” ดวงนี้พาบรรดานักปราชญ์จากทิศตะวันออกไปยังเยรูซาเลมได้อย่างไร?

พระคัมภีร์ไม่ได้บอกว่าดาวดวงนั้นนำทางพวกเขาหรือเคลื่อนนำหน้าพวกเขาในระหว่างการเดินทางไปยังเยรูซาเลม พระคัมภีร์เพียงแค่บอกว่า พวกเขาเห็นดาวดวงหนึ่งทางทิศตะวันออก (มัทธิว 2:2) แล้วจึงเดินทางไปเยรูซาเล็ม ทว่า เป็นไปได้อย่างไรที่ดวงดาวดวงนั้น กลับมาเคลื่อนนำหน้าพวกเขาในช่วงการเดินเท้าระยะใกล้เพียงแปดกิโลเมตรจากเยรูซาเล็มไปเบธเลเฮม ตามที่มัทธิว 2:9 กล่าวไว้? แล้วดาวดวงนี้จะไป “หยุดอยู่เหนือที่ที่เด็กนั้นอยู่” ได้อย่างไร?

คำตอบคือ: เราไม่รู้ มีความพยายามมากมายที่จะอธิบายโดยใช้ปรากฏการณ์ทางดาราศาสตร์ เช่น การรวมตัวของดาวเคราะห์

ดาวหาง ซูเปอร์โนวา หรือแสงสว่างมหัศจรรย์ต่าง ๆ แต่สุดท้ายเราก็ไม่รู้แน่ชัด และผมเองก็อยากเตือนคุณว่า อย่าไปหมกมุ่นหรืออย่าไปจมอยู่กับทฤษฎีเหล่านี้ ที่สุดท้ายแล้วยังเป็นเพียงข้อสันนิษฐานและมีความสำคัญทางจิตวิญญาณแค่เพียงน้อยนิดเท่านั้น

ผมขอยอมเสี่ยงที่จะสรุปแบบเหมารวมเพื่อเตือนคุณว่า คนที่มัวแต่หมกมุ่นและใส่ใจกับเรื่องเหล่านี้ เช่น ดวงดาวทำงานอย่างไร ทะเลแดงแหวกออกได้อย่างไร มานาตกลงมาได้อย่างไร โยนาห์รอดจากปลายักษ์ได้อย่างไร หรือดวงจันทร์กลายเป็นสีเลือดได้อย่างไร ผมเรียกคนกลุ่มนี้ว่า กลุ่มคนที่มีแนวคิดจดจ่ออยู่แต่กับเรื่องรอง

ในตัวเขานั้น คุณจะไม่เห็นความรักอันลึกซึ้งต่อแก่นแท้ที่สำคัญของข่าวประเสริฐเลย อันได้แก่ ความบริสุทธิ์ของพระเจ้า ความน่ากลัวของบาป ความไร้ความสามารถที่จะช่วยเหลือตนเองของมนุษย์ การตายของพระคริสต์ การถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมโดยความเชื่อเพียงอย่างเดียว การชำระให้บริสุทธิ์ของพระวิญญาณ พระสิริแห่งการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ และการพิพากษาครั้งสุดท้าย พวกเขามักพาคุณออกนอกลู่นอกทางไปสนใจบทความหรือหนังสือใหม่ ๆ ที่พวกเขาทั้งหมดกำลังตื่นเต้นเกี่ยวกับเรื่องรองเหล่านั้น แต่กลับมีความชื่นชมยินดีเพียงน้อยนิดต่อความจริงอันยิ่งใหญ่ที่เป็นแก่นแท้

แต่สิ่งที่ชัดเจนเกี่ยวกับเรื่องดาวดวงนี้ก็คือ มันกำลังทำสิ่งที่ไม่สามารถทำได้ด้วยตัวของมันเอง คือ การนำนักปราชญ์ไปหาพระบุตรของพระเจ้าเพื่อพวกเขาจะนมัสการพระองค์

ในมุมมองของพระคัมภีร์แล้ว มีเพียงผู้เดียวเท่านั้นที่สามารถอยู่เบื้องหลังเป้าหมายในการเคลื่อนที่ของดวงดาวเหล่านี้ได้ ผู้นั้นคือ พระเจ้า

ดังนั้น บทเรียนนี้จึงชัดเจนว่า พระเจ้ากำลังนำชาวต่างชาติมายังพระคริสต์เพื่อนมัสการพระองค์ และพระองค์ทรงทำเช่นนี้โดยใช้อิทธิพลและฤทธิ์อำนาจไปทั่วโลก หรืออาจไปถึงระดับจักรวาลเพื่อให้งานนั้นสำเร็จ

ลูกาแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงมีอิทธิพลต่อจักรวรรดิโรมันทั้งสิ้น เพื่อให้การสำรวจสำมะโนครัวประชากรเกิดขึ้นในเวลาที่เจาะจง เพื่อนำสาวพรหมจารีที่ไม่มีความสำคัญคนนี้ไปยังเบธเลเฮม และทำให้คำพยากรณ์สำเร็จลงด้วยการให้กำเนิดบุตรของนาง ส่วนมัทธิวแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงมีอิทธิพลต่อดวงดาวบนท้องฟ้า เพื่อพาชาวต่างชาติเพียงไม่กี่คนไปเบธเลเฮมเพื่อให้พวกเขาได้นมัสการพระบุตร

นี่คือการออกแบบของพระเจ้า พระองค์ทรงทำเช่นนั้นแล้วในอดีต และพระองค์ยังทรงทำอยู่ในปัจจุบัน พระประสงค์ของพระองค์คือการให้ชนชาติทั้งหลาย ทุก ๆ ชนชาติ (มัทธิว 24:14) ได้นมัสการพระบุตรของพระองค์

นี่คือพระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับทุกคนในที่ทำงานของคุณ ในชั้นเรียนของคุณ ในบรรดาเพื่อนบ้านของคุณ และในครอบครัวของคุณ ดังที่ยอห์น 4:23 กล่าวว่า “พระบิดากำลังแสวงหาคนเช่นนี้เพื่อนมัสการพระองค์”

ตั้งแต่ช่วงเริ่มต้นของพระกิตติคุณมัทธิว เราจะเห็นรูปแบบของคำว่า “มาดู” แต่ในตอนท้าย รูปแบบเปลี่ยนเป็น “ไปและบอก” เหล่านักปราชญ์ได้มาถึงและได้เห็น ส่วนเราต้องออกไปและประกาศแก่ผู้คน

แต่สิ่งที่ไม่เคยเปลี่ยนแปลงเลยคือ พระประสงค์และฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าในการรวบรวมชนทุกชาติให้มานมัสการพระบุตรของพระองค์ เหตุผลที่โลกนี้มีอยู่ ก็เพื่อให้พระคริสต์ได้รับการยกย่องผ่านการนมัสการอย่างจริงจังของทุกชนชาติ

วันที่ 9

“เมื่อกษัตริย์เฮโรดทรงได้ยินดังนั้นแล้ว ก็วุ่นวายพระทัย ทั้งชาวกรุงเยรูซาเล็มก็พลอยวุ่นวายใจไปด้วย”

มัทธิว 2:3

วันที่ 9

การต่อต้านพระเยซูในสองรูปแบบ

พระเยซูทรงเป็นเหตุให้เกิดความวุ่นวายใจแก่ผู้ที่ไม่ต้องการนมัสการพระองค์ และทรงก่อให้เกิดการต่อต้านต่อบรรดาผู้ที่นมัสการพระองค์ด้วย นี่อาจไม่ใช่ประเด็นหลักที่มัทธิวตั้งใจจะสื่อ แต่เป็นนัยสำคัญที่เลี่ยงไม่ได้เมื่อเรื่องราวได้ดำเนินไป

ในเรื่องนี้ มีคนอยู่สองกลุ่มที่ไม่ปรารถนาจะนมัสการพระเยซู คนกลุ่มแรกคือ คนที่เพิกเฉยต่อพระเยซู พระองค์เป็นเพียงคนที่ไม่มีตัวตนในชีวิตของพวกเขา คนกลุ่มนี้ถูกสะท้อนภาพให้เห็นในช่วงเริ่มต้นของชีวิตพระเยซูผ่านบรรดาหัวหน้าปุโรหิตและพวกธรรมาจารย์

มัทธิว 2:4 กล่าวว่า “แล้วท่านทรงให้ประชุมพวกหัวหน้าปุโรหิตกับพวกธรรมาจารย์ของประชาชน แล้ว [เฮโรด] ก็ตรัสถามพวกเขาว่า “พระคริสต์จะทรงบังเกิดที่ไหน?” พวกเขาก็ทูลตอบกษัตริย์ แล้วเรื่องก็จบลง ต่างคนก็กลับไปใช้ชีวิตตามปกติ

ความเงียบงันและความเฉยเมยของผู้นำเหล่านี้ช่างเป็นเรื่องที่น่าตกใจจนเหลือเชื่อเมื่อเทียบกับความสำคัญอันยิ่งใหญ่ของเหตุการณ์ที่กำลังเกิดขึ้น

และลองสังเกตในมัทธิว 2:3 กล่าวว่า “เมื่อกษัตริย์เฮโรดทรงได้ยินดังนั้นแล้ว ก็วุ่นวายพระทัย ทั้งชาวกรุงเยรูซาเล็มก็พลอยวุ่นวายใจไปด้วย” กล่าวอีกนัยหนึ่ง มีข่าวลือแพร่สะพัดไปทั่วว่ามีคนเชื่อว่าพระคริสต์ได้ประสูติแล้ว ความเฉยเมยของหัวหน้าปุโรหิตช่างน่าตกตะลึง ทำไมพวกเขาไม่ไปกับบรรดานักปราชญ์? คำตอบคือพวกเขาไม่สนใจเลย พวกเขาไม่มีความกระตือรือร้นในการตามหาพระบุตรของพระเจ้าและนมัสการพระองค์

คนกลุ่มที่สองที่ไม่ต้องการนมัสการพระเยซู คือกลุ่มคนที่รู้สึกว่าถูกคุกคามอย่างรุนแรงจากพระองค์ ซึ่งในเรื่องนี้คือกษัตริย์เฮโรด เขาหวาดกลัวอย่างยิ่ง ถึงขนาดวางแผนร้าย หลอกลวง และสังหารหมู่เพียงเพื่อจะกำจัดพระเยซู

ในปัจจุบัน พระคริสต์และบรรดาผู้นมัสการพระองค์ยังคงต้องเผชิญกับการต่อต้านในสองรูปแบบนี้เสมอ นั่นคือความเฉยเมยและความเป็นศัตรู และผมหวังเป็นอย่างยิ่งว่าคุณจะไม่ใช่หนึ่งคนในกลุ่มเหล่านั้น

และถ้าคุณเป็นคริสเตียน ขอให้คริสต์มาสปีนี้เป็นช่วงเวลาที่คุณจะได้ไตร่ตรองถึงความหมาย และราคาที่ต้องจ่าย ในการนมัสการและติดตามพระเมสสิยาห์พระองค์นี้

วันที่ 10

“เมื่อพวกนักปราชญ์ได้เห็นดาวนั้นแล้วก็มีความยินดียิ่งนัก
เมื่อเข้าไปในบ้านก็พบพระกุมารกับนางมารีย์มารดา
จึงก้มลงนมัสการพระกุมารนั้น แล้วเปิดหีบสมบัติ
ของพวกเขาและถวายเครื่องบรรณาการแด่พระกุมาร
คือ ทองคำ กำยาน และมดยอบ”

มัทธิว 2:10–11

วันที่ 10

ทองคำ กำยาน และมดยอบ

พระเจ้าไม่จำเป็นต้องให้มือมนุษย์มารับใช้ราวกับว่าพระองค์ทรงขาดแคลนสิ่งใดอยู่ (กิจการ 17:25) ของถวายของนักปราชญ์จากทิศตะวันออกไม่ได้มีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยเหลือหรือเพื่อตอบสนองความขัดสนของพระองค์ เพราะคงเป็นการลบหลู่พระเกียรติของกษัตริย์อย่างยิ่ง หากผู้เยี่ยมเยียนจากต่างแดนนั้นเดินทางมาเข้าเฝ้าพร้อมกับนำถุงยังชีพมาถวายให้ด้วย

และของเหล่านี้ก็ไม่ได้มีไว้เพื่อเป็นสินบน เพราะเฉลยธรรมบัญญัติ 10:17 กล่าวว่า พระเจ้าไม่ทรงรับสินบน ถ้าอย่างนั้น ของเหล่านี้หมายความว่าอย่างไร? สิ่งเหล่านี้นับว่าเป็นการนมัสการได้อย่างไร?

ของขวัญที่ให้กับผู้มั่งคั่งและสมบูรณ์พร้อมในตัวเองนั้น เป็นเหมือนการสะท้อนและเน้นย้ำความปรารถนาของผู้ให้เพื่อจะชี้ให้เห็นถึงความยอดเยี่ยมของผู้รับ ในอีกแง่หนึ่ง การถวายของขวัญแด่พระคริสต์ก็เหมือนกับการอดอาหาร คือการยอม

สละสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เพื่อแสดงให้เห็นว่าพระคริสต์ทรงมีคุณค่ามากยิ่งกว่าสิ่งที่เราได้สละไป

เมื่อคุณถวายของขวัญแด่พระคริสต์ในลักษณะนี้แล้ว นี่จึงเป็นวิธีหนึ่งในการบอกว่า “นี่คือความชื่นชมยินดีที่ข้าพระองค์แสวงหา [สังเกตมัทธิว 2:10! ‘เมื่อพวกเขาเห็นดวงดาว พวกเขาดีใจอย่างยิ่งด้วยความยินดี] ไม่ใช่ความหวังที่จะร่ำรวยโดยการต่อรองหรือแลกเปลี่ยนกับพระองค์ ข้าพระองค์มาหาพระองค์ไม่ใช่เพราะเห็นแก่สิ่งของของพระองค์ แต่มาเพราะเห็นแก่พระองค์เอง และข้าพระองค์ได้ทำให้ความปรารถนานี้แรงกล้ายิ่งขึ้นและแสดงออกมาโดยการสละสิ่งของต่าง ๆ ด้วยหวังว่าจะได้อิ่มเอมในพระองค์มากขึ้น การถวายสิ่งที่พระองค์ไม่ต้องการทั้ง ๆ ที่สิ่งนั้นเป็นสิ่งที่ข้าพระองค์เองก็ชื่นชม เป็นการกล่าวอย่างจริงใจและจริงจังว่า ‘พระองค์ต่างหากคือสมบัติของข้าพระองค์ ไม่ใช่สิ่งเหล่านี้’”

ผมคิดว่านี่คือความหมายของการนมัสการพระเจ้าด้วยทองคำ กำยาน และมดยอบ หรือของขวัญอื่นใดก็ตามที่เราคิดจะถวายแด่พระองค์

ขอให้พระเจ้าปลุกความปรารถนาที่มีต่อพระคริสต์ขึ้นในใจเรา ขอให้เรากล่าวจากใจว่า “พระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์คือพระเมสสิยาห์ พระราชาแห่งอิสราเอล ชนชาติทั้งปวงจะมาและคุกเข่าลงต่อหน้าพระพักตร์พระองค์ พระเจ้าทรงควบคุมทุกสิ่งในโลกเพื่อให้องค์พระเยซูคริสต์เจ้าได้รับการนมัสการ ดังนั้นไม่ว่า

ข้าพระองค์จะเผชิญการต่อต้านใด ๆ ข้าพระองค์ก็จะถวายสิทธิอำนาจและพระเกียรติแด่พระองค์ด้วยความชื่นชมยินดี และขอนำของถวายมาเพื่อประกาศว่าพระองค์เพียงผู้เดียวเท่านั้นที่นำความสุขสมบูรณ์มาสู่จิตใจของข้าพระองค์”

วันที่ 11

“บุตรทั้งหลายมีเลือดและเนื้อเช่นกันอย่างไร พระองค์ก็ทรง
มีส่วนเช่นนั้นด้วยอย่างนั้น เพื่อโดยทางความตายนั้น
พระองค์จะทรงทำลายมารผู้มีอำนาจแห่งความตาย
และจะทรงปลดปล่อยบรรดาคนเหล่านั้นที่ตกเป็นทาส
มาตลอดชีวิตเนื่องจากความกลัวตาย”

ฮีบรู 2:14–15

วันที่ 11

เหตุใดพระเยซูจึงเสด็จมา

ฮีบรู 2:14–15 เป็นข้อพระคัมภีร์ที่ผมชอบมากในช่วงแอดเวนต์ เพราะผมไม่เห็นว่าจะมีข้อไหนที่อธิบายถึงความเชื่อมโยงระหว่างจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดของชีวิตพระเยซูบนโลก ระหว่างการทรงรับสภาพมนุษย์และการทรงถูกตรึงที่กางเขนได้ชัดเจนเท่านี้มาก่อน พระคัมภีร์สองข้อนี้บอกอย่างชัดเจนว่าพระองค์เสด็จมาเพื่ออะไร นั่นคือ เสด็จมาเพื่อสิ้นพระชนม์

พระคัมภีร์ตอนนี้เหมาะอย่างยิ่งสำหรับการนำไปแบ่งปันกับเพื่อนหรือสมาชิกครอบครัวที่ยังไม่เชื่อ เพื่อพาพวกเขาให้เข้าใจความหมายของคริสต์มาสตามมุมมองของคริสเตียนทีละขั้นตอน โดยอาจจะอธิบายไปทีละส่วนดังนี้

“บุตรทั้งหลายมีเลือดและเนื้อเช่นกันอย่างไร…”

คำว่า “บุตรทั้งหลาย” ในที่นี้มาจากข้อก่อนหน้านี้ (ฮีบรู 2:13) หมายถึงผู้ที่เป็นพงศ์พันธุ์ฝ่ายวิญญาณของพระคริสต์ผู้เป็น

พระเมสสิยาห์ (ดู อิสยาห์ 8:18; 53:10) และยังหมายถึง “บุตรของพระเจ้า” (ยอห์น 1:12) ด้วย กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ในการที่พระเจ้าทรงส่งพระคริสต์มา พระองค์ทรงมุ่งหมายให้ความรอดแก่ “บุตรทั้งหลาย” ของพระองค์เป็นพิเศษ

เป็นจริงตามที่พระคัมภีร์กล่าวว่า “เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลกจนได้ประทาน [พระเยซู]” (ยอห์น 3:16) แต่ก็เป็นจริงด้วยเช่นกันว่า พระเจ้าทรงตั้งพระทัยเป็นพิเศษที่จะรวบรวม “บรรดาบุตรของพระเจ้าที่กระจัดกระจายไป” (ยอห์น 11:52) พระประสงค์ของพระเจ้าคือ การประทานพระคริสต์แก่โลก และทรงกระทำให้ความรอดของบุตรทั้งหลายของพระองค์สำเร็จ (ดู 1 ทิโมธี 4:10)

คุณก็สามารถสัมผัสกับการรับเข้าเป็นบุตรได้ โดยการยอมรับพระคริสต์ (ยอห์น 1:12)

> …พระองค์ก็ทรงมีส่วนเช่นนั้นด้วยอย่างนั้น [คือเนื้อและเลือด]…

หมายความว่า พระคริสต์ทรงดำรงอยู่ก่อนการทรงบังเกิดและก่อนการรับสภาพมนุษย์ พระองค์ทรงเป็นพระวิญญาณ ทรงเป็นพระวจนะนิรันดร์ ทรงอยู่กับพระเจ้า และทรงเป็นพระเจ้าเอง (ยอห์น 1:1; โคโลสี 2:9) แต่พระองค์ทรงรับเอาเนื้อและเลือด และทรงสวมทับสภาพพระเจ้าของพระองค์ไว้ด้วยความเป็นมนุษย์ พระองค์ทรงกลายเป็นมนุษย์อย่างสมบูรณ์ และยังคงเป็นพระเจ้าอย่างสมบูรณ์ด้วย นี่คือความล้ำลึกอันยิ่งใหญ่ในหลาย ๆ แง่มุม

และยังเป็นหัวใจสำคัญของความเชื่อของเราและแน่นอนเป็นสิ่งที่พระคัมภีร์สอนด้วย

…เพื่อโดยทางความตายนั้น …

เหตุผลที่พระองค์ทรงมาเป็นมนุษย์ก็เพื่อจะสิ้นพระชนม์ เพราะในฐานะที่ทรงเป็นพระเจ้าผู้บริสุทธิ์แท้จริง พระองค์ไม่อาจสิ้นพระชนม์เพื่อคนบาปได้

แต่ในฐานะมนุษย์ พระองค์สามารถสิ้นพระชนม์ได้ พระประสงค์ของพระองค์คือการสิ้นพระชนม์ ดังนั้นพระองค์จึงต้องทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ และพระองค์ทรงบังเกิดเพื่อสิ้นพระชนม์ วันศุกร์ประเสริฐ จึงเป็นเป้าหมายของวันคริสต์มาส นี่คือสาระที่ผู้คนในปัจจุบันจำเป็นต้องได้ยินเกี่ยวกับความหมายของคริสต์มาสด้วย

…พระองค์จะทรงทำลายมารผู้มีอำนาจแห่งความตาย…

ในการสิ้นพระชนม์ พระคริสต์ทรงถอนเขี้ยวเล็บมารให้มันสิ้นฤทธิ์ได้อย่างไร? ก็โดยการแบกรับบาปทั้งสิ้นของเรา ซาตานจึงไม่มีเหตุผลที่ชอบธรรมใด ๆ ที่จะกล่าวหาเราต่อหน้าพระเจ้าได้ “ใครจะฟ้องคนที่พระเจ้าได้ทรงเลือกไว้? พระเจ้าทรงทำให้พวกเขาเป็นคนชอบธรรมแล้ว” (โรม 8:33) แล้วพระองค์พิพากษาอย่างไร? คือโดยทางพระโลหิตของพระเยซู (โรม 5:9)

อาวุธไม้ตายของซาตานที่ใช้ต่อต้านเราคือบาปของเราเอง ถ้าความตายของพระเยซูลบล้างบาปนั้น อาวุธสำคัญที่สุดของมาร

ซึ่งเป็นอาวุธเพียงหนึ่งเดียวที่สามารถทำร้ายเราได้ ก็ถูกริบออกจากมือของมัน มันไม่สามารถฟ้องร้องให้เราได้รับโทษประหารชีวิตได้อีกต่อไป เพราะผู้พิพากษาได้ตัดสินให้เราพ้นผิดโดยการสิ้นพระชนม์ของพระบุตรของพระองค์แล้ว!

… และจะทรงปลดปล่อยบรรดาคนเหล่านั้นที่ตกเป็นทาสมาตลอดชีวิตเนื่องจากความกลัวตาย

ดังนั้น เราจึงเป็นอิสระจากความกลัวตาย พระเจ้าทรงนับว่าเราเป็นผู้ชอบธรรมแล้ว

ซาตานไม่อาจล้มล้างคำตัดสินนั้นได้ และพระเจ้าทรงตั้งพระทัยให้ความปลอดภัยสูงสุดของเรามีผลทันทีต่อชีวิตของเรา พระองค์ทรงตั้งพระทัยให้ตอนจบอันเปี่ยมสุขนี้ช่วยปลดแอกความเป็นทาสและขจัดความหวาดกลัวในเวลานี้ออกไป

หากเราไม่จำเป็นต้องกลัวความตาย ซึ่งเป็นศัตรูตัวสุดท้ายและยิ่งใหญ่ที่สุดแล้ว เราก็ไม่จำเป็นต้องหวาดกลัวสิ่งใดอีก เราสามารถเป็นอิสระได้ เป็นอิสระเพื่อความชื่นชมยินดี และเป็นอิสระเพื่อการใช้ชีวิตเพื่อผู้อื่น

นี่ช่างเป็นของขวัญคริสต์มาสอันยิ่งใหญ่ที่พระเจ้าประทานแก่เรา! และยังเป็นของขวัญจากเรา… ที่จะส่งต่อไปยังโลกใบนี้!

วันที่ 12

“สรุปประเด็นสำคัญของเรื่องที่เราพูดอยู่นี้คือ
เรามีมหาปุโรหิตอย่างนี้ ผู้ประทับเบื้องขวาพระที่นั่ง
ของพระเจ้าในสวรรค์ เป็นผู้ปฏิบัติกิจในสถานศักดิ์สิทธิ์และ
ในพลับพลาแท้ที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตั้งไว้ ไม่ใช่มนุษย์ตั้ง”

ฮีบรู 8:1–2

วันที่ 12

แทนที่เงาลาง

ประเด็นสำคัญของพระธรรมฮีบรูคือ พระเยซูคริสต์ ผู้ที่เป็นพระบุตรของพระเจ้า เสด็จมาไม่ใช่เพียงเพื่อเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของระบบปุโรหิตฝ่ายโลก และเป็นเพียงปุโรหิตมนุษย์ที่ดีที่สุดและเป็นคนสุดท้ายเท่านั้น แต่เสด็จมาเพื่อทำให้ระบบนั้นสำเร็จสมบูรณ์และยุติลง และเพื่อหันสายตาของเราทั้งหมดให้จดจ่อที่พระองค์เพียงผู้เดียว ผู้ทรงปฏิบัติพันธกิจเพื่อเรา โดยเริ่มจากการเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปครั้งสุดท้ายของเราที่เนินเขากลโกธา และทำหน้าที่ต่อไปในสวรรค์ในฐานะมหาปุโรหิตองค์สุดท้ายของเรา

พลับพลา เหล่าปุโรหิต และเครื่องบูชาต่าง ๆ ในพันธสัญญาเดิมล้วนเป็นเพียงเงา บัดนี้ของจริงได้มาถึงแล้วและเงานั้นก็หายไป

นี่คือตัวอย่างสำหรับเทศกาลคริสต์มาสที่เข้าใจได้ง่ายสำหรับเด็ก ๆ และสำหรับพวกเราที่เคยเป็นเด็กและยังจำความรู้สึกนั้นได้ดี สมมุติว่า คุณกับแม่เดินหลงพลัดกันในซูเปอร์มาร์เก็ต คุณเริ่ม

ตกใจ กลัว และทำตัวไม่ถูกไม่รู้จะไปทางไหน คุณวิ่งไปสุดทางเดิน และก่อนที่จะร้องไห้ออกมานั้น คุณก็เห็นเงาบนพื้นสุดทางเดิน ที่ดูเหมือนเงาของคุณแม่ เงานั้นย่อมทำให้คุณเปี่ยมด้วยความหวัง ใช่ไหม แต่อันไหนจะดีกว่ากัน? ระหว่างความหวังจากการได้เห็นเพียงเงาหรือการที่ได้เห็นคุณแม่เดินพ้นมุมออกมาหาคุณจริง ๆ ?

นั่นแหละคือสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อพระเยซูเสด็จมาเป็นมหาปุโรหิตของเรา นั่นแหละคือสิ่งที่คริสต์มาสเป็น คือการแทนที่เงาลางด้วยของจริง คือการที่แม่เดินพ้นมุมเดินออกมา พร้อมทั้งนำความโล่งใจกับความชื่นชมยินดีมาให้กับเด็กน้อยคนหนึ่ง

(สำหรับการศึกษาต่อว่า การเสด็จมาของพระคริสต์ได้แทนที่สิ่งต่าง ๆ ในพันธสัญญาเดิมอย่างไร โปรดดูภาคผนวกตอนท้ายของเล่มนี้)

วันที่ 13

“สรุปประเด็นสำคัญของเรื่องที่เราพูดอยู่นี้คือ เรามีมหาปุโรหิต
อย่างนี้ ผู้ประทับเบื้องขวาพระที่นั่งของพระเจ้าในสวรรค์
เป็นผู้ปฏิบัติกิจในสถานศักดิ์สิทธิ์และในพลับพลาแท้ที่องค์
พระผู้เป็นเจ้าทรงตั้งไว้ ไม่ใช่มนุษย์ตั้ง...
ปุโรหิตเหล่านั้นปฏิบัติกิจในพลับพลา ที่เป็นแต่แบบจำลอง
และเงาของสิ่งที่อยู่ในสวรรค์ ดังโมเสสเมื่อท่านจะตั้ง
พลับพลานั้น พระเจ้าก็ตรัสสั่งว่า “จงระวังที่จะทำทุกสิ่ง
ตามแบบที่เราแจ้งแก่เจ้าบนภูเขา”

ฮีบรู 8:1–2, 5

วันที่ 13

ความจริงอันสมบูรณ์ ได้มาถึงแล้ว

เราพบประเด็นนี้มาก่อนแล้ว แต่ยังมีสิ่งที่ลึกซึ้งกว่านั้น คริสต์มาสคือการที่เงาลางทั้งหลายถูกแทนที่ด้วยของจริง ฮีบรู 8:1–2, 5 เป็นเหมือนถ้อยคำที่สรุปใจความสำคัญว่า ปุโรหิตเพียงผู้เดียวที่เป็นคนกลางระหว่างเรากับพระเจ้า ผู้ที่ทำให้เรามีสถานะที่ถูกต้องกับพระเจ้า และผู้ที่อธิษฐานทูลขอต่อพระเจ้าเพื่อเรานั้น ไม่ใช่ปุโรหิตทั่ว ๆ ไปที่เปราะบาง มีบาป และต้องตายเหมือนในสมัยพันธสัญญาเดิม แต่พระองค์คือพระบุตรของพระเจ้า ผู้ทรงฤทธิ์ปราศจากบาป และทรงมีชีวิตที่ไม่มีวันดับสูญไป

ไม่เพียงเท่านั้น พระองค์ไม่ได้ปฏิบัติพันธกิจอยู่ในพลับพลาแห่งโลกนี้ ซึ่งมีข้อจำกัดทั้งด้านสถานที่และขนาด ที่สุดท้ายก็ผุพัง ถูกมอดกัด ชำรุด ถูกน้ำท่วม ไฟไหม้ หรือถูกขโมย ไม่เป็นเช่นนั้นเลย ฮีบรู 8:2 กล่าวว่า พระคริสต์กำลังปฏิบัติพันธกิจเพื่อเราใน “พลับพลาที่แท้จริง ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตั้งขึ้น มิใช่มนุษย์” นี่ไม่ใช่เพียงเงา แต่คือความจริงแท้ในสวรรค์ ความจริง

ที่ครั้งหนึ่งเคยทอดเงาลงบนภูเขาซีนาย เพื่อให้โมเสสสร้างแบบจำลองขึ้นตามนั้น

ตามที่พระธรรมฮีบรู 8:1 กล่าวไว้ว่า มีอีกสิ่งหนึ่งที่ยิ่งใหญ่เกี่ยวกับความจริงซึ่งยิ่งใหญ่กว่าเงาก็คือ มหาปุโรหิตของเราประทับ ณ เบื้องขวาของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ในสวรรค์ และไม่มีปุโรหิตคนใดในพันธสัญญาเดิมที่สามารถกล่าวเช่นนั้นได้เลย

พระเยซูทรงมีปฏิสัมพันธ์โดยตรงกับพระเจ้าพระบิดา และพระองค์ทรงมีตำแหน่งอันทรงเกียรติสูงสุดเคียงข้างพระเจ้า ทรงเป็นที่รักและเป็นที่เคารพของพระเจ้าอย่างไร้ขอบเขต ทรงอยู่กับพระเจ้าเสมอ นี่มิใช่ความจริงแบบเงา เหมือนม่าน ชาม โต๊ะ เทียน เสื้อครุย ชายพู่ หรือเหมือนแกะ แพะ และนกพิราบ นี่คือความจริงสูงสุดและท้ายสุด คือว่า พระเจ้าและพระบุตรของพระองค์ทรงมีปฏิสัมพันธ์กันด้วยความรักและความบริสุทธิ์ เพื่อความรอดนิรันดร์ของเรา

ความจริงอันสูงสุดคือ พระเจ้าตรีเอกานุภาพที่ทรงอยู่ในความสัมพันธ์กันเอง ทรงปรึกษาหารือกันถึงวิธีที่พระสิริ ความบริสุทธิ์ ความรัก ความยุติธรรม ความดี และความจริงของพระองค์ จะได้รับการสำแดงออกมาท่ามกลางประชากรที่พระองค์ทรงไถ่ไว้

วันที่ 14

“แต่พันธกิจที่พระเยซูทรงได้รับมอบหมายนั้นยิ่งใหญ่
เหนือพันธกิจของพวกเขา เช่นเดียวกับที่พันธสัญญา
ซึ่งพระองค์ทรงเป็นสื่อกลางก็เหนือกว่าพันธสัญญาเดิม และ
ตั้งอยู่บนพระสัญญาต่าง ๆ ที่ดียิ่งกว่า” (ฉบับอมตธรรมฯ)

ฮีบรู 8:6

วันที่ 14

ทำให้เป็นจริงแก่ประชากรของพระองค์

พระคริสต์ทรงเป็นคนกลางแห่งพันธสัญญาใหม่ ตามที่ฮีบรู 8:6 กล่าวไว้ นั่นหมายความว่า พระโลหิตของพระองค์ คือ “พระโลหิตแห่งพันธสัญญา” (ลูกา 22:20; ฮีบรู 13:20) ได้ซื้อและรับประกันให้พระสัญญาทั้งสิ้นของพระเจ้าที่มีต่อเราสำเร็จเป็นจริงอย่างเบ็ดเสร็จและเด็ดขาด

นั่นหมายความว่า ตามพระสัญญาของพันธสัญญาใหม่ พระเจ้าทรงทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงภายในเรา โดยฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณของพระคริสต์

และยังหมายความว่า พระเจ้าทรงทำพระราชกิจแห่งการเปลี่ยนแปลงนี้ในเราผ่านความเชื่อ—เป็นความเชื่อในทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงเป็นเพื่อเราในพระคริสต์

ดังนั้น พันธสัญญาใหม่จึงเป็นสิ่งที่ซื้อไว้แล้วด้วยพระโลหิตของพระคริสต์ เกิดผลขึ้นโดยฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณของพระคริสต์ และได้รับมาโดยความเชื่อในพระคริสต์

และข้อพระคัมภีร์ที่ดีที่สุดที่ทำให้เห็นว่าพระคริสต์ทรงทำงานในฐานะคนกลางแห่งพันธสัญญาใหม่ คือใน ฮีบรู 13:20–21

> ขอพระเจ้าแห่งสันติสุข ผู้ทรงนำพระผู้เลี้ยงแกะยิ่งใหญ่คือพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเราขึ้นมาจากความตายโดยโลหิตแห่งพันธสัญญานิรันดร์ ทรงให้พวกท่านเพียบพร้อมด้วยสิ่งดีทุกอย่าง เพื่อที่จะทำตามพระทัยของพระองค์โดยทรงทำงานในเรา ให้เกิดผลเป็นที่พอพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์ทางพระเยซูคริสต์ ขอพระสิริจงมีแด่พระองค์สืบ ๆ ไปเป็นนิตย์ อาเมน

คำว่า “ทรงทำงานในเราให้เกิดผลเป็นที่พอพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์” บรรยายถึงสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อพระเจ้าทรงจารึกธรรมบัญญัติไว้ในใจของเรา ตามพระสัญญาแห่งพันธสัญญาใหม่ และคำว่า “ทางพระเยซูคริสต์” ชี้ให้เห็นว่าพระเยซูทรงเป็นคนกลางในพระราชกิจอันรุ่งโรจน์แห่งพระคุณอันทรงอธิปไตยนี้

ดังนั้น ความหมายของวันคริสต์มาสไม่เพียงแต่เป็นการที่พระเจ้าทรงแทนที่เงาทั้งหลายด้วยความจริงแท้เท่านั้น แต่ยังหมายความว่าพระองค์ทรงนำความจริงนั้นมาทำให้เป็นจริงแก่ประชากรของพระองค์ด้วย พระองค์ทรงจารึกความจริงนั้นไว้ในใจของเรา อธิบายง่าย ๆ คือ พระองค์ไม่ได้วางของขวัญคริสต์มาสแห่งความรอดและการเปลี่ยนแปลงนี้ไว้ใต้ต้นไม้ เพื่อให้คุณไปหยิบด้วยกำลังของคุณเอง แต่พระองค์ทรงหยิบของขวัญนั้น

และประทานให้ โดยทรงใส่ไว้ในหัวใจและความคิดของคุณ และประทานตราแห่งความมั่นใจว่าคุณเป็นบุตรของพระเจ้า

วันที่ 15

“ขโมยนั้นย่อมมาเพื่อจะลัก ฆ่า และทำลาย เรามาเพื่อ พวกเขาจะได้ชีวิตและจะได้อย่างครบบริบูรณ์”

ยอห์น 10:10

วันที่ 15

ชีวิตและความตาย ในวันคริสต์มาส

ขณะที่ผมกำลังจะเริ่มต้นเขียนหนังสือเล่มนี้ ผมได้รับข่าวว่า แมเรียน นิวสตรัมเพิ่งจากโลกนี้ไป แมเรียนและเอลเมอร์สามีของเธอ อยู่ร่วมเป็นส่วนหนึ่งของคริสตจักรของเรามานานกว่าอายุของสมาชิกส่วนใหญ่ของเราในเวลานั้นเสียอีก แมเรียนอายุ 87 ปี และทั้งคู่แต่งงานกันมานานถึง 64 ปี

ตอนที่ผมคุยกับเอลเมอร์ และบอกเขาว่าผมอยากให้เขาเข้มแข็งในองค์พระผู้เป็นเจ้าและอย่าเพิ่งยอมแพ้ต่อชีวิต แต่เขาได้ตอบผมว่า “พระองค์ทรงเป็นเพื่อนแท้ของผมเสมอมา” ผมจึงอธิษฐานขอให้คริสเตียนทุกคนสามารถพูดได้เช่นเดียวกันนี้ในห้วงวาระสุดท้ายของชีวิตว่า “พระคริสต์ทรงเป็นเพื่อนแท้”

ในทุกเทศกาลแอดเวนต์ ผมจะรำลึกถึงวันครบรอบการจากไปของคุณแม่ เมื่อวันที่ 16 ธันวาคม 1974 แม่ของผมจากไปอย่างกะทันหันในวัย 56 ปี ด้วยอุบัติเหตุรถบัสในประเทศอิสราเอล เหตุการณ์เหล่านั้นยังคงแจ่มชัดในความรู้สึกของผมอย่างเหลือเชื่อ

ถ้าผมไม่ฝืนกลั้นความรู้สึกเอาไว้ ผมเองก็คงจะมีน้ำตาไหลออกมาได้ง่าย ๆ เช่นตอนที่ผมได้คิดว่า ลูกชายของผมไม่เคยมีโอกาสได้รู้จักกับคุณย่าเลย อย่างไรก็ดี เราได้ฝังร่างของเธอถัดจากวันคริสต์มาส สำหรับผมนี่ช่างเป็นคริสต์มาสที่ล้ำค่ามาก ๆ จริง ๆ!

หลายคนอาจจะรู้สึกว่าความสูญเสียในคริสต์มาสปีนี้เจ็บปวดกว่าปีที่ผ่าน ๆ มา อย่าปิดกั้นความรู้สึกนั้นไว้เลย ปล่อยให้มันเกิดขึ้น รู้สึกกับมัน ความรักมีไว้เพื่ออะไร หากไม่ใช่เพื่อทำให้ความรู้สึกของเราลึกซึ้งขึ้นทั้งในยามมีชีวิตและในความตาย? แต่ขออย่าได้มีใจขมขื่นเลย เพราะความขมขื่นคือการทำลายตนเองอย่างน่าเศร้าสลดใจ

พระเยซูเสด็จมาในวันคริสต์มาสเพื่อให้เราได้มีชีวิตนิรันดร์ “เรามาเพื่อพวกเขาจะได้ชีวิตและจะได้อย่างครบบริบูรณ์” (ยอห์น 10:10) เอลเมอร์และแมเรียนเคยสนทนากันถึงที่ที่พวกเขาจะใช้ช่วงบั้นปลายชีวิตด้วยกัน และเอลเมอร์ก็ได้กล่าวว่า “ผมกับแมเรียนตกลงกันไว้แล้วว่าบ้านหลังสุดท้ายของเราคือการได้อยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้า”

คุณรู้สึกโหยหาที่จะกลับบ้านไหม? ช่วงวันหยุดเทศกาลนี้ครอบครัวของผมกำลังเดินทางกลับมาเยี่ยมบ้าน ช่างสุขใจจริง ๆ ผมคิดว่าเหตุผลลึก ๆ ที่ทำให้เรารู้สึกดีเช่นนี้ ก็เพราะทั้งพวกเขาและผมเองต่างถูกกำหนดไว้ในส่วนลึกของจิตวิญญาณให้มุ่งสู่ “การกลับบ้านที่แท้จริง”

การได้กลับบ้านในครั้งอื่นๆ ทั้งหมด เป็นเพียงแค่การได้ลิ้มรสความสุขแห่งสวรรค์ล่วงหน้าเท่านั้น และการได้ลิ้มรสล่วงหน้านั้นก็นับว่าเป็นสิ่งที่ดี

ตราบใดที่มันไม่กลายเป็นสิ่งทดแทนความสุขที่แท้จริง ขออย่าให้ความหอมหวานทั้งหมดของฤดูกาลนี้กลายเป็นสิ่งทดแทนความหอมหวานสุดท้ายอันยิ่งใหญ่ที่สามารถเติมเต็มได้อย่างสมบูรณ์เลย แต่ขอให้ทุกการสูญเสียและทุกความปิติยินดี นำใจของคุณให้มุ่งตรงกลับสู่บ้านในสวรรค์เถิด

วันคริสต์มาสคืออะไร หากไม่ใช่สิ่งที่พระเยซูตรัสไว้ว่า *“เรามาเพื่อพวกเขาจะได้ชีวิต”* แมเรียน นิวสตรัม, รูธ ไพเพอร์ คุณและผม พระองค์ทรงมาเพื่อที่เราจะได้ชีวิตทั้งในตอนนี้และตลอดไป

จงทำให้ช่วงเวลาปัจจุบันของคุณลึกซึ้งและมั่งคั่งยิ่งขึ้นในคริสต์มาสปีนี้ โดยการดื่มจากธารน้ำพุแห่งความเป็นนิรันดร์ซึ่งอยู่ใกล้แค่เอื้อม

วันที่ 16

“เพราะฉะนั้นพระเจ้าจึงทรงยกพระองค์ขึ้นสูงสุด และ
ประทานพระนามเหนือนามทั้งหมดแก่พระองค์
เพื่อที่ว่าเพราะพระนามของพระเยซูนั้น ทุกชีวิตในสวรรค์
บนแผ่นดินโลก และใต้พื้นแผ่นดินโลก
จะคุกเข่าลงกราบพระองค์ และเพื่อที่ว่าทุกลิ้นจะยอมรับว่า
พระเยซูคริสต์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า
เป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าพระบิดา”

ฟิลิปปี 2:9–11

วันที่ 16

อาจดูพ่ายแพ้ แต่แท้จริงคือชัยชนะของพระเจ้า

คริสต์มาสเป็นจุดเริ่มต้นที่อาจดูเหมือนล้มเหลว แต่แท้ที่จริงคือความสำเร็จสูงสุดของพระเจ้า พระองค์ทรงยินดีเสมอที่จะสำแดงฤทธานุภาพของพระองค์ผ่านสิ่งที่ดูเหมือนความพ่ายแพ้ พระองค์ทรงยอมถอยฉากทางยุทธวิธี เพื่อคว้าชัยทางยุทธศาสตร์

ในพันธสัญญาเดิม โยเซฟ บุตรชายคนหนึ่งในสิบสองคนของยาโคบ ได้รับพระสัญญาเรื่องเกียรติและอำนาจในความฝันของเขา (ปฐมกาล 37:5–11) แต่เพื่อจะได้มาซึ่งความรุ่งโรจน์นั้น เขาต้องกลายเป็นทาสในอียิปต์ และราวกับว่านั่นยังเลวร้ายไม่พอ เมื่อชีวิตของเขาดีขึ้นเพราะความซื่อสัตย์สุจริต เขากลับต้องตกอยู่ในสภาพที่เลวร้ายยิ่งกว่าทาส นั่นคือการต้องกลายเป็นนักโทษ

แต่ทั้งหมดนี้เป็นการวางแผนไว้แล้วโดยพระเจ้า เพื่อให้เกิดผลดีแก่โยเซฟ แก่ครอบครัวของเขา และในที่สุดก็เพื่อให้เกิดผลดีแก่คนทั้งโลก! เพราะในคุกนั้นเอง เขาได้พบกับพนักงานเชิญถ้วยเสวยของฟาโรห์ ซึ่งต่อมาก็นำเขาไปเข้าเฝ้าฟาโรห์ ผู้ที่ตั้ง

เขาให้ปกครองเหนืออียิปต์ และในที่สุด เรื่องราวในความฝันของโยเซฟก็เป็นจริง บรรดาพี่ชายและน้องชายได้มากราบไหว้ลงต่อหน้าเขา และโยเซฟช่วยพวกเขาให้รอดพ้นจากความอดอยาก นี่เป็นเส้นทางสู่เกียรติยศที่ไม่น่าเป็นไปได้เลย!

แต่นั่นคือวิถีของพระเจ้า ซึ่งแม้แต่พระบุตรของพระองค์ก็ทรงสละพระองค์เอง และทรงรับสภาพเป็นทาส และที่เลวร้ายยิ่งกว่าทาส คือถูกขังและทรงถูกประหาร แต่เช่นเดียวกับโยเซฟ พระองค์ทรงดำรงความซื่อสัตย์ไว้ “เพราะฉะนั้นพระเจ้าจึงทรงยกพระองค์ขึ้นสูงสุด และประทานพระนามเหนือนามทั้งหมดแก่พระองค์ เพื่อที่ว่าเพราะพระนามของพระเยซูนั้น ทุกชีวิตในสวรรค์ บนแผ่นดินโลก และใต้พื้นแผ่นดินโลก จะคุกเข่าลงกราบพระองค์” (ฟีลิปปี 2:9-10)

และนี่ก็เป็นวิถีของพระเจ้าสำหรับพวกเราด้วย เราได้รับพระสัญญาถึงศักดิ์ศรี หากเรายอมทนทุกข์ร่วมกับพระองค์ ตามที่โรม 8:17 กล่าวไว้ว่า เส้นทางสู่ความสูงส่งคือการก้มต่ำลง เส้นทางไปข้างหน้าคือการถอยกลับ เส้นทางสู่ความสำเร็จคือการผ่านอุปสรรคที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ ซึ่งอุปสรรคเหล่านั้นมักจะทำให้รู้สึกและดูเหมือนเป็นความล้มเหลวเสมอ

แต่หากโยเซฟและพระเยซูจะสอนอะไรบางอย่างให้กับเราในคริสต์มาสนี้ เรื่องที่จะสอนก็คือ สิ่งที่ซาตานและมนุษย์คนบาปคิดร้ายนั้น “พระเจ้าทรงประสงค์ให้เกิดผลดี…” (ปฐมกาล 50:20 ฉบับอมตธรรมฯ)

เหล่าธรรมิกชนผู้หวาดหวั่น
จงเรียกขวัญคืนใหม่ให้ใจหาญ
เมฆมืดดำที่ท่านพรั่นสะท้าน
แท้จริงนั้นอุ้มเมตตาไว้เต็มครรภ์
จะแตกตัวหลั่งไหลเป็นสายพร
รดชโลมลงหัวชโลมขวัญ[4]

4 วิลเลียม คาวเปอร์ ผู้เขียนหนังสือ “God Moves in a Mysterious Way,” เมื่อปี ค.ศ. 1773

วันที่ 17

“พระยาห์เวห์ตรัสว่า “นี่แน่ะ วันเวลาจะมาถึง
ซึ่งเราจะทำพันธสัญญาใหม่กับเชื้อสายของอิสราเอล
และเชื้อสายของยูดาห์”

เยเรมีย์ 31:31

วันที่ 17

ความรอดอันยิ่งใหญ่ เหนือจินตนาการ

พระเจ้าทรงยุติธรรม บริสุทธิ์ และทรงแยกออกจากคนบาปอย่างพวกเรา นี่คือปัญหาหลักของเราในช่วงคริสต์มาส และรวมถึงในทุก ๆ ฤดูกาลด้วย แล้วเราจะมีความสัมพันธ์ที่ถูกต้องกับพระเจ้าผู้ทรงยุติธรรมและบริสุทธิ์ได้อย่างไร?

อย่างไรก็ตาม พระเจ้าทรงเปี่ยมด้วยพระเมตตาและได้ทรงสัญญาไว้ในพระธรรมเยเรมีย์บทที่ 31 (ห้าร้อยปีก่อนพระคริสต์เสด็จมา) ว่า สักวันหนึ่งพระองค์จะทรงทำสิ่งใหม่ พระองค์จะทรงแทนที่เงาทั้งหลายด้วยความจริงแท้ของพระเมสสิยาห์ และพระองค์จะทรงเคลื่อนไหวอย่างทรงพลังเข้ามาในชีวิตของเรา และจารึกพระประสงค์ของพระองค์ไว้ในใจเรา เพื่อที่เราจะไม่ได้ถูกบังคับจากภายนอก แต่เต็มใจจากภายในที่จะรัก เชื่อวางใจ และติดตามพระองค์

นั่นจะเป็นความรอดอันยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่จะจินตนาการได้ เพราะถ้าพระเจ้าจะประทานความจริงอันยิ่งใหญ่ที่สุดในจักรวาล

ให้เราได้ชื่นชมยินดี แล้วทรงเคลื่อนไหวในเราเพื่อให้เราได้รู้จักความจริงนั้นในลักษณะที่ทำให้เราเพลิดเพลินได้ด้วยอิสรภาพและความสุขสูงสุด นั่นก็เป็นของขวัญคริสต์มาสที่ควรค่าอย่างยิ่งแก่การร้องเพลงสรรเสริญ

อันที่จริง นั่นคือสิ่งที่พระองค์ทรงสัญญาไว้ในพันธสัญญาใหม่ ทว่ามีอุปสรรคอันใหญ่หลวงขวางกั้นอยู่ นั่นคือ บาปของเราและการที่เราต้องแยกขาดจากพระเจ้าเพราะความไม่ชอบธรรมของเราเอง

พระเจ้าผู้บริสุทธิ์และยุติธรรมจะทรงปฏิบัติต่อคนบาปอย่างเราด้วยความเมตตาอย่างล้นเหลือจนถึงขั้นประทานความจริงที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในจักรวาล (พระบุตรของพระองค์) ให้เราได้ชื่นชมด้วยความยินดีสูงสุดได้อย่างไร ?

คำตอบคือ พระเจ้าได้วางบาปของเราไว้ที่พระบุตรของพระองค์และทรงพิพากษาบาปเหล่านั้นที่นั่น เพื่อที่พระองค์จะทรงขจัดบาปเหล่านั้นออกจากพระทัย และทรงปฏิบัติต่อเราอย่างเมตตาได้โดยที่พระองค์ยังคงดำรงความยุติธรรมและความบริสุทธิ์ไว้ในเวลาเดียวกัน พระธรรมฮีบรู 9:28 กล่าวว่า พระคริสต์ “ทรงถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชาครั้งเดียวเป็นพอ เพื่อจะได้ทรงแบกบาปของคนจำนวนมากไว้”

พระคริสต์ทรงแบกรับบาปของเราในพระกายของพระองค์เมื่อพระองค์สิ้นพระชนม์ (1 เปโตร 2:24) พระองค์ทรงรับโทษของเรา (โรม 8:3) และทรงลบความผิดของเรา (โรม 8:1) ซึ่ง

หมายความว่าบาปของเราได้ถูกขจัดไปแล้ว (กิจการ 10:43) ไม่เหลืออยู่ในพระทัยของพระเจ้าซึ่งจะเป็นเหตุให้ถูกพิพากษา ในแง่นั้น พระองค์ทรง “ไม่จดจำ” บาปเหล่านั้น (ดู เยเรมีย์ 31:34) บาปเหล่านั้นได้ถูกขจัดออกไปจนหมดในการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์

หมายความว่า บัดนี้พระเจ้าทรงสามารถประทานพระสัญญาอันยิ่งใหญ่แก่เราได้อย่างเต็มที่ โดยไม่ขัดต่อความยุติธรรมของพระองค์ พระองค์ทรงประทานพระคริสต์ ผู้เป็นความจริงที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในจักรวาลให้แก่เราเพื่อความชื่นชมยินดี และทรงจารึกพระประสงค์ของพระองค์หรือแม้แต่พระทัยของพระองค์ลงในจิตใจของเราด้วย เพื่อที่เราจะสามารถรักพระคริสต์ เชื่อวางใจในพระคริสต์ และติดตามพระคริสต์จากใจจริง ด้วยเสรีภาพและความชื่นชมยินดี

วันที่ 18

“พระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มาในโลกอย่างไร
ข้าพระองค์ก็ใช้พวกเขาไปในโลกอย่างนั้น”

ยอห์น 17:18

วันที่ 18

คริสต์มาสเป็นต้นแบบของพันธกิจ

คริสต์มาสเป็นต้นแบบสำหรับพันธกิจ และพันธกิจก็เป็นภาพสะท้อนของคริสต์มาส ดังที่พระเยซูกล่าวว่า “เราเป็นอย่างไร พวกท่านก็จะเป็นอย่างนั้น”

ตัวอย่างเช่น การที่ต้องประสบกับอันตราย พระคริสต์เสด็จมายังชนชาติของพระองค์เอง แต่คนเหล่านั้นไม่ต้อนรับพระองค์ พวกคุณก็จะประสบกับการปฏิเสธเช่นกัน พวกเขาวางแผนปองร้ายต่อพระองค์ พวกคุณก็จะประสบเรื่องนี้เช่นกัน พระองค์ไม่มีบ้านเรือนที่ถาวรในโลก พวกคุณก็จะไม่มีเช่นกัน พวกเขากุข้อกล่าวหาเท็จต่อพระองค์ พวกคุณก็จะโดนเช่นกัน เมื่อพวกเขาเฆี่ยนตีและเยาะเย้ยพระองค์ พวกคุณก็ถูกกระทำเช่นกัน พระองค์สิ้นพระชนม์หลังจากพันธกิจสามปี พวกคุณก็อาจจะประสบเหตุการณ์แบบนั้นเช่นกัน

แต่ยังมีอันตรายที่ร้ายแรงกว่าสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด ซึ่งพระเยซูทรงรอดพ้นมาได้ และพวกคุณก็จะรอดพ้นได้เช่นเดียวกัน !

กลางคริสต์ศตวรรษที่ 16 มิชชันนารีฟรานซิส ซาเวียร์ (ค.ศ. 1506–1552) ได้เขียนจดหมายถึงคุณพ่อเปเรซ แห่งเมืองมะละกา (ปัจจุบันเป็นส่วนหนึ่งของประเทศมาเลเซีย) เกี่ยวกับอันตรายจากการทำพันธกิจของเขาในประเทศจีน เขากล่าวว่า "อันตรายที่ร้ายแรงที่สุดเหนือกว่าทุกอันตราย คือการสูญเสียความไว้วางใจและความเชื่อมั่นในพระเมตตาของพระเจ้า... การไม่ไว้วางใจพระองค์เป็นสิ่งที่เลวร้ายยิ่งกว่าความชั่วร้ายทางกายภาพใด ๆ ที่เหล่าศัตรูของพระเจ้าทั้งหมดจะรวมพลังกันมาทำร้ายเราได้ เพราะหากไม่ได้รับอนุญาตจากพระเจ้า ไม่ว่าปีศาจหรือผู้รับใช้ของพวกมันที่เป็นมนุษย์ ก็ไม่อาจขัดขวางเราได้เลยแม้แต่น้อย"[5]

อันตรายร้ายแรงที่สุดที่มิชชันนารีต้องเผชิญ แน่นอนว่าไม่ใช่ความตาย แต่คือการไม่วางใจในพระเมตตาของพระเจ้า ถ้าหากเราหลีกเลี่ยงอันตรายนี้ได้ อันตรายอื่น ๆ ทั้งหมดก็สิ้นฤทธิ์

ท้ายที่สุด พระเจ้าจะทรงทำให้กริชทุกเล่มกลายเป็นคทาในมือของเรา ดังที่ เจ ดับเบิลยู อเล็กซานเดอร์ กล่าวไว้ว่า "ทุก ๆ วินาทีของการตรากตรำในปัจจุบันจะได้รับพระคุณตอบแทนด้วยสง่าราศีนับล้านยุคสมัย"[6]

---

5 จากหนังสือ "A Letter to Father Perez," in *Classics of Christian Missions*, ed. ผู้แต่ง ฟรานซิส เอ็ม ดูโบส (Nashville, TN: Broadman Press, 1979), 221f.

6 เจ ดับเบิลยู อเล็กซานเดอร์ ผู้เขียนหนังสือ *Thoughts on Preaching: Classic Contributions to Homiletics* (Edinburgh: Banner of Truth, 1975), 108.

พระคริสต์ทรงรอดพ้นจากอันตรายนี้—อันตรายจากการไม่วางใจในพระเจ้า เพราะฉะนั้นแล้วพระเจ้าจึงทรงยกพระองค์ให้สูงยิ่งขึ้น! ดังที่พระคริสต์ทรงเป็นฉันใด พวกคุณก็จะเป็นฉันนั้น

ในเทศกาลแอดเวนต์ปีนี้ จงจำไว้ว่า คริสต์มาสคือแบบอย่างของพันธกิจ ตามแบบที่พระเยซูกล่าวว่า “เราเป็นอย่างไร พวกท่านก็จะเป็นอย่างนั้น” และการรับใช้พันธกิจนั้นย่อมมีอันตราย แต่อันตรายที่ร้ายแรงที่สุดคือการไม่วางใจในพระเมตตาของพระเจ้า หากยอมจำนนต่อสิ่งนี้ ทุกสิ่งก็สูญสิ้น แต่ถ้าชนะได้ จะไม่มีสิ่งใดทำร้ายคุณได้แม้กาลเวลาผ่านไปเป็นล้านยุค

วันที่ 19

“บุตรทั้งหลายมีเลือดและเนื้อเช่นกันอย่างไร พระองค์ก็ทรง
มีส่วนเช่นนั้นด้วยอย่างนั้น เพื่อโดยทางความตายนั้น
พระองค์จะทรงทำลายมารผู้มีอำนาจแห่งความตาย
และจะทรงปลดปล่อยบรรดาคนเหล่านั้นที่ตกเป็นทาส
มาตลอดชีวิตเนื่องจากความกลัวตาย”

ฮีบรู 2:14-15

วันที่ 19

คริสต์มาสเพื่ออิสรภาพของเรา

พระเยซูได้ทรงรับสภาพมาเป็นมนุษย์เพราะสิ่งที่ต้องเกิดขึ้น คือความตายของมนุษย์ผู้หนึ่งที่เป็นมากกว่ามนุษย์ การรับสภาพมนุษย์ของพระคริสต์คือการที่พระเจ้าทรงจองจำพระองค์เองไว้ในแดนประหาร

พระคริสต์ไม่ได้เสี่ยงต่อความตาย แต่พระองค์ทรงเลือกความตายและทรงยอมรับมัน นั่นคือเหตุผลที่แท้จริงว่าทำไมพระองค์จึงเสด็จมา “เพราะว่าบุตรมนุษย์ไม่ได้มาเพื่อรับการปรนนิบัติ แต่มาเพื่อจะปรนนิบัติคนอื่น และให้ชีวิตของท่านเป็นค่าไถ่คนจำนวนมาก” (มาระโก 10:45)

ไม่แปลกที่ในถิ่นทุรกันดาร ซาตานพยายามขัดขวางไม่ให้พระเยซูไปถึงกางเขน (มัทธิว 4:1–11) และขัดขวางผ่านคำพูดของเปโตรด้วย (มัทธิว 16:21–23)! เพราะไม้กางเขนคือความพินาศของซาตาน แล้วพระเยซูทรงทำลายซาตานได้อย่างไร?

ฮีบรู 2:14 กล่าวว่า ซาตานมี “อำนาจแห่งความตาย” ซึ่งหมายความว่าซาตานมีความสามารถทำให้ความตายเป็นเรื่องน่าสะพรึงกลัว “อำนาจแห่งความตาย”นี้เอง คืออำนาจที่กักขังมนุษย์ไว้ภายใต้พันธนาการด้วยความกลัวตาย เป็นอำนาจที่ฉุดรั้งมนุษย์ให้อยู่ในบาป เพื่อว่าเมื่อความตายมาถึงแล้วนั้น มันจะกลายเป็นสิ่งที่น่าสะพรึงกลัวอย่างที่สุด

แต่พระเยซูได้ทรงริบอำนาจนี้ไปจากซาตาน พระองค์ทรงปลดอาวุธมัน พระองค์ทรงหล่อเกราะแห่งความชอบธรรมให้แก่เรา ซึ่งทำให้การกล่าวโทษของมารไม่สามารถทำอันตรายเราได้ พระองค์ทรงทำสิ่งนี้ได้อย่างไร?

ก็ด้วยการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ พระเยซูทรงลบล้างบาปทั้งสิ้นของเรา และผู้ที่ปราศจากบาปไม่สามารถถูกซาตานกล่าวโทษได้ และเมื่อเราได้รับการอภัยแล้ว ในที่สุดเราก็เป็นผู้ที่ไม่อาจถูกทำลายได้อีก แผนการของซาตานคือการทำลายการปกครองของพระเจ้าด้วยการกล่าวโทษผู้ติดตามพระเจ้าในศาลของพระองค์เอง แต่บัดนี้ในพระคริสต์นั้น ไม่มีการลงโทษอีกต่อไป การกบฏของซาตานถูกยับยั้ง การทรยศของมันต่อพระเจ้าพังพินาศ “ความโกรธของมันเราสามารถทนได้ เพราะดูเถิด ความพินาศของมันแน่นอนแล้ว”[7] ไม้กางเขนแทงทะลุผ่านมันแล้ว และมันจะสิ้นลมหายใจในไม่ช้า

---

7 มาร์ติน ลูเธอร์ ผู้แต่งเพลงสรรเสริญ “A Mighty Fortress Is Our God,” เมื่อราวปี ค.ศ.1527–1529

คริสต์มาสมีไว้เพื่ออิสรภาพ คืออิสระจากความกลัวตาย พระเยซูทรงรับสภาพมนุษย์แบบเราในเบธเลเฮมเพื่อสิ้นพระชนม์แทนเราในเยรูซาเล็ม ทั้งหมดก็เพื่อให้เรากล้าหาญ และไร้ความกลัวในเมืองของเราในวันนี้ ใช่แล้ว… ปราศจากความกลัว เพราะหากภัยคุกคามที่ใหญ่ที่สุดที่มีต่อความสุขของเรามลายไปแล้ว ทำไมเราจะต้องกังวลกับเรื่องเล็กน้อยอีก? เราจะพูดได้อย่างไร (จริง ๆ !) ว่า “เอาล่ะ ฉันไม่กลัวตาย แต่ฉันกลัวตกงาน”? ไม่ ไม่อย่างแน่นอน ลองคิดดูสิ!

หากความตาย (ผมบอกว่าความตายจริง ๆ ! คือชีพจรหยุดเต้น ร่างกายเย็นแข็งและจากโลกนี้ไป!) ไม่ใช่สิ่งที่น่ากลัวอีกต่อไป เราก็เป็นอิสระ เป็นอิสระอย่างแท้จริง และเราเป็นอิสระที่จะกล้าเสี่ยงทุกสิ่งภายใต้ดวงอาทิตย์นี้เพื่อพระคริสต์และเพื่อความรัก โดยไม่ตกเป็นทาสของความกังวลอีกต่อไป

ถ้าพระบุตรได้ทำให้คุณเป็นไทแล้ว คุณก็เป็นอิสระอย่างแท้จริง !

วันที่ 20

“พระบุตรของพระเจ้าได้เสด็จมาปรากฏก็เพราะเหตุนี้
คือเพื่อทำลายกิจการของมาร”

1 ยอห์น 3:8

วันที่ 20

ความเป็นหนึ่งเดียวในคริสต์มาส

สายการผลิตของซาตานเดินเครื่องผลิตบาปนับล้าน ๆ บาป ในทุก ๆ วัน มันบรรจุบาปเหล่านั้นใส่เครื่องบินขนส่งขนาดมหึมา บินตรงสู่สวรรค์และกระจายมันออกต่อหน้าพระเจ้า และหัวเราะเยาะอย่างบ้าคลั่ง

มนุษย์บางคนทำงานเต็มเวลาในสายการผลิตบาปนั้น บางคนลาออกจากงานแล้ว แต่ก็แวะเวียนกลับไปทำบ้างเป็นครั้งคราว

ทุกนาทีของการทำงานในสายการผลิตบาปมีค่าเท่ากับการทำให้พระเจ้ากลายเป็นที่เย้ยหยันของซาตาน บาปเป็นกิจการของมาร เพราะมันเกลียดแสงสว่าง ความงาม ความบริสุทธิ์ และพระสิริรุ่งโรจน์ของพระเจ้า ไม่มีสิ่งใดที่ทำให้มันพอใจมากไปกว่าการที่สิ่งทรงสร้างไม่วางใจและไม่เชื่อฟังต่อพระผู้สร้างของตน

ดังนั้น คริสต์มาสจึงเป็นข่าวดีสำหรับมนุษย์ และข่าวดีสำหรับพระเจ้าด้วย

“คำกล่าวนี้สัตย์จริงและสมควรแก่การรับไว้อย่างยิ่ง คือว่า พระเยซูคริสต์เสด็จมาในโลก เพื่อทรงช่วยคนบาปให้รอด” (1 ทิโมธี 1:15) นั่นคือข่าวดีสำหรับเรา

“สาเหตุที่พระบุตรของพระเจ้าได้เสด็จมาปรากฏ คือเพื่อทำลายกิจการของมาร” (1 ยอห์น 3:8) นั่นก็เป็นข่าวดีสำหรับพระเจ้าด้วยเช่นกัน

คริสต์มาสเป็นข่าวดีสำหรับพระเจ้าด้วย เพราะพระเยซูได้เสด็จมาเพื่อนำการโจมตีที่โรงงานผลิตบาปของมาร พระองค์ได้ทรงก้าวเข้าไปในโรงงานนั้น ทรงเรียกร้องความสมานฉันท์และความเป็นหนึ่งเดียวกันในหมู่ผู้ที่สัตย์ซื่อ และทรงเริ่มให้มีการออกจากงานครั้งใหญ่

คริสต์มาสเป็นการเรียกร้องให้เลิกทำงานที่โรงงานผลิตบาป ไม่มีการเจรจากับฝ่ายบริหาร ไม่มีการต่อรองใด ๆ ทั้งสิ้น มีเพียงความมุ่งมั่นและการต่อต้านสินค้าของมารอย่างแน่วแน่ เพราะพวกเราจะไม่เป็นส่วนหนึ่งในการสร้างบาปอีกต่อไป

ความเป็นหนึ่งเดียวในคริสต์มาสมุ่งที่จะหยุดเครื่องบินบรรทุกสินค้าของมารโดยไม่ใช้กำลังหรือความรุนแรง แต่ด้วยการอุทิศตนต่อความจริงอย่างไม่ลดละ สิ่งนี้จะเปิดโปงสภาวะที่ทำลายชีวิตภายในอุตสาหกรรมของมาร

ความเป็นหนึ่งเดียวในคริสต์มาสจะไม่มีวันยอมแพ้จนกว่าจะได้ปิดโรงงานผลิตบาปแห่งนี้อย่างถาวร

เมื่อบาปถูกทำลายแล้ว ชื่อของพระเจ้าจะได้พ้นจากมลทินอย่างสมบูรณ์ และจะไม่มีใครหัวเราะเยาะได้อีกต่อไป

ถ้าคุณต้องการถวายของขวัญแด่พระเจ้าในคริสต์มาสนี้ ขอให้คุณเดินออกจากสายการผลิตของบาปและอย่าหันหลังกลับไปอีก จงเข้าร่วมในแนวหน้าของความรัก เข้าร่วมความเป็นหนึ่งเดียวในคริสต์มาส จนกว่าพระนามอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าจะได้รับการยืนยันถึงความบริสุทธิ์ และพระองค์จะทรงยืนอยู่อย่างรุ่งโรจน์ท่ามกลางการสรรเสริญของผู้ชอบธรรม

วันที่ 21

ปีลาตจึงพูดกับพระองค์ว่า “ถ้าอย่างนั้นเจ้าก็เป็นกษัตริย์น่ะซี”
พระเยซูตรัสตอบว่า “ท่านพูดว่าเราเป็นกษัตริย์ เพราะเหตุนี้
เราจึงเกิดมาและเข้ามาในโลก เพื่อเป็นพยานให้กับสัจจะ
ทุกคนที่อยู่ฝ่ายสัจจะย่อมฟังเสียงของเรา”

ยอห์น 18:37

วันที่ 21

การประสูติของพระผู้เป็นนิรันดร์

ยอห์น 18:37 เป็นข้อพระคัมภีร์คริสต์มาสที่ยอดเยี่ยม แม้ว่าจะมาจากช่วงสุดท้ายของชีวิตพระเยซูบนโลก ไม่ใช่ช่วงเริ่มต้นแต่อย่างใด

สังเกตว่าพระเยซูไม่ได้เพียงแต่กล่าวว่าพระองค์ “ได้บังเกิดมา” เท่านั้น แต่พระองค์ “[เสด็จ] เข้ามาในโลก” ความพิเศษของการประสูติของพระองค์คือ พระองค์ไม่ได้เริ่มมีอยู่ ณ วินาทีที่บังเกิด แต่พระองค์มีอยู่ก่อนที่จะบังเกิดในรางหญ้าแล้ว ความเป็นพระบุคคล บุคลิกลักษณะ และตัวตนของพระเยซูแห่งนาซาเร็ธมีอยู่ก่อนที่มนุษย์ที่ชื่อพระเยซูแห่งนาซาเร็ธจะบังเกิดเสียอีก

คำศัพท์ที่ใช้บรรยายความล้ำลึกนี้ไม่ใช่ “การถูกสร้าง (Creation)” แต่คือ “การทรงรับสภาพมนุษย์ (Incarnation)” พระบุคคลของพระเยซูซึ่งไม่ได้หมายถึงร่างกาย แต่หมายถึงแก่นแท้ของความเป็นบุคคลได้ดำรงอยู่ก่อนที่พระองค์จะทรงบังเกิดเป็นมนุษย์แล้ว

การประสูติของพระองค์จึงไม่ใช่การถือกำเนิดขึ้นมาของบุคคลใหม่ แต่เป็นการเสด็จเข้ามาในโลกของพระบุคคลผู้ทรงดำรงอยู่เดิมตั้งแต่อนันตกาล พระธรรมมีคาห์ 5:2 กล่าวถึงเรื่องนี้เมื่อเจ็ดร้อยปีก่อนการประสูติของพระเยซูว่า

“แต่เจ้า เบธเลเฮม เอฟราธาห์
ผู้เป็นหน่วยเล็กในบรรดาตระกูลของยูดาห์
จากเจ้า จะมีผู้หนึ่งออกมาเพื่อเรา
เป็นผู้ที่จะปกครองในอิสราเอล
ต้นตระกูลของท่านมาจากสมัยเก่า
จากสมัยโบราณกาล”

ความล้ำลึกของการประสูติของพระเยซูไม่ได้อยู่แค่เพียงว่าพระองค์ทรงบังเกิดจากหญิงพรหมจารี ความอัศจรรย์นี้พระเจ้าทรงกำหนดให้เป็นหลักฐานยืนยันถึงสิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่า นั่นคือ เด็กทารกที่ประสูติในวันคริสต์มาสคือพระบุคคลผู้ทรงดำรงอยู่ “มาตั้งแต่ดึกดำบรรพ์ ตั้งแต่โบราณกาล”

ดังนั้น การประสูติของพระองค์จึงเป็นไปตามพระประสงค์ที่แน่นอน ก่อนที่พระองค์จะบังเกิด พระองค์ก็ได้ทรงตริตรองถึงการบังเกิดนั้นแล้ว มีแผนการที่พระองค์ทรงวางไว้ร่วมกับพระบิดาและส่วนหนึ่งของแผนการอันยิ่งใหญ่นั้น พระองค์ได้ตรัสไว้ในชั่วโมงสุดท้ายของการทรงพระชนม์บนโลกว่า “ท่านพูดว่าเราเป็นกษัตริย์ เพราะเหตุนี้เราจึงเกิดมาและเข้ามาในโลก เพื่อเรา

จะเป็นพยานถึงความจริง คนทั้งปวงซึ่งอยู่ฝ่ายความจริงย่อมฟังเสียงของเรา” (ยอห์น 18:37)

พระองค์ทรงเป็นความจริงนิรันดร์ ทรงตรัสแต่ความจริง ทรงสำแดงความจริงอันยิ่งใหญ่แห่งความรัก และพระองค์กำลังรวบรวมทุกคนที่เกิดจากความจริงเข้าสู่ครอบครัวนิรันดร์ของพระองค์ นี่คือแผนการตั้งแต่โบราณกาล

วันที่ 22

“พระเยซูทรงทำหมายสำคัญอื่นๆ อีกหลายอย่างต่อหน้า พวกสาวก ซึ่งไม่ได้บันทึกไว้ในหนังสือเล่มนี้ แต่การที่บันทึกเหตุการณ์เหล่านี้ไว้ ก็เพื่อพวกท่านจะได้เชื่อว่าพระเยซูเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า และเมื่อมีความเชื่อแล้วท่านก็จะมีชีวิตโดยพระนามของพระองค์”

ยอห์น 20:30-31

วันที่ 22

เพื่อให้คุณได้เชื่อ

ผมรู้สึกอย่างแรงกล้าว่าท่ามกลางพวกเราที่เติบโตมาในคริสตจักร และสามารถท่องคำสอนสำคัญของความเชื่อได้แม้ในยามหลับ แต่กลับหาวออกมาเมื่อต้องอ่านหลักข้อเชื่อของอัครสาวก ในหมู่พวกเรานี้เองจะต้องมีการทำอะไรบางอย่างเพื่อช่วยให้เราได้กลับมารู้สึกถึงความเกรงกลัว ความครั่นคร้าม ความประหลาดใจ และความอัศจรรย์ใจต่อพระบุตรของพระเจ้าอีกครั้ง พระองค์ผู้ซึ่งบังเกิดจากพระบิดาตั้งแต่นิรันดร์กาล ผู้ทรงสะท้อนพระสิริทั้งสิ้นของพระเจ้า ทรงเป็นพระฉายที่แท้จริงแห่งพระองค์ ผู้ที่สรรพสิ่งทั้งปวงถูกสร้างขึ้นผ่านทางพระองค์ ผู้ทรงค้ำจุนจักรวาลไว้ด้วยพระดำรัสอันทรงฤทธานุภาพของพระองค์

คุณสามารถหาอ่านนิทานทุกเรื่องที่มีอยู่ เรื่องลึกลับระทึกขวัญทุกเรื่อง เรื่องผีทุกเรื่อง แต่คุณจะไม่มีวันพบสิ่งที่น่าตื่นตระหนก แปลกประหลาด พิลึกและตราตรึงใจเท่ากับเรื่องราวการเสด็จมาเป็นมนุษย์ของพระบุตรของพระเจ้า

พวกเรานี้ช่างตายด้านกันเหลือเกิน! เราไร้ความรู้สึกและไร้อารมณ์ต่อพระสิริรุ่งโรจน์และเรื่องราวของพระองค์มากเพียงใด โอ้พระเจ้า! ผมต้องสำนึกผิดกลับใจและพูดหลาย ๆ ครั้งว่า “พระเจ้า ข้าพระองค์ขอประทานอภัยที่ยอมให้เรื่องราวที่มนุษย์สร้างขึ้นปลุกเร้าอารมณ์ ความเกรงขาม ความอัศจรรย์ใจ ความชื่นชม และความยินดีของข้าพระองค์มากกว่าเรื่องจริงของพระองค์เอง”

บางทีภาพยนตร์ไซไฟฟอร์มยักษ์สุดตื่นเต้นในยุคของเราอาจทำประโยชน์อย่างน้อยข้อนี้ให้เราได้ คือมันสามารถทำให้เราถ่อมใจและนำเราไปสู่การกลับใจได้ โดยแสดงให้เห็นว่าแท้จริงแล้วเรามีความสามารถที่จะรู้สึกถึงความมหัศจรรย์ ความเกรงขาม และความตื่นตาตื่นใจบางอย่าง ที่เราแทบไม่รู้สึกเลยเมื่อเราใคร่ครวญถึงพระเจ้าผู้เป็นนิรันดร์ ผู้ทรงมีพระสิริรุ่งโรจน์ครอบคลุมจักรวาลทั้งสิ้นของพระคริสต์ และผู้ที่เป็นความสัมพันธ์แท้จริงระหว่างพระองค์กับเราผ่านพระเยซูชาวนาซาเร็ธ

เมื่อพระเยซูตรัสว่า “เพราะเหตุนี้ เราจึงเข้ามาในโลก” (ยอห์น 18:37) พระองค์ได้ตรัสสิ่งที่ฟั่นเฟือน แปลกประหลาด และน่าขนลุกยิ่งกว่าสิ่งใดในนิยายวิทยาศาสตร์ที่คุณเคยอ่านมา

โอ้ ผมอธิษฐานขอให้พระวิญญาณของพระเจ้าทรงเสด็จเข้ามาในประสบการณ์ชีวิตของผมและคุณ ในทางที่ทำให้ครั่นคร้ามเพื่อปลุกเราให้ตื่นขึ้นสู่ความจริงอันเหนือจินตนาการของพระเจ้า

สักวันหนึ่ง ท้องฟ้าจะเต็มไปด้วยสายฟ้าแลบจากทิศตะวันออกถึงทิศตะวันตก และบุตรมนุษย์จะประทับอยู่ในก้อนเมฆพร้อมกับ

เหล่าทูตสวรรค์ผู้ทรงฤทธานุภาพด้วยไฟลุกโชน และเราจะได้เห็นพระองค์อย่างชัดเจน ไม่ว่าจะเป็นเพราะความหวาดหวั่นหรือความดีใจอย่างที่สุด เราจะสั่นสะท้านและจะนึกประหลาดใจว่าเราได้อยู่กับพระคริสต์ผู้ทรงอ่อนโยนและไร้อันตรายมานานขนาดนี้แล้วได้อย่างไร

สิ่งเหล่านี้ได้รับการจารึกไว้ คือพระคัมภีร์ไบเบิ้ลทั้งเล่มได้รับการเขียนไว้เพื่อให้เรามีความเชื่อ เพื่อให้เราตะลึงและตื่นขึ้นต่อความมหัศจรรย์ว่าพระเยซูคริสต์คือพระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงเสด็จมาสู่โลก

วันที่ 23

“เพราะว่าถ้าขณะที่เรายังเป็นศัตรูต่อพระเจ้า เราได้กลับคืนดี
กับพระองค์ โดยที่พระบุตรของพระองค์สิ้นพระชนม์
ยิ่งกว่านั้นอีกเมื่อกลับคืนดีแล้ว เราก็จะรอดโดยพระชนม์ชีพ
ของพระองค์ ไม่ใช่เพียงเท่านั้น เรายังชื่นชมยินดีในพระเจ้า
โดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
ผู้ทรงเป็นเหตุให้เรากลับคืนดีกับพระเจ้า”

โรม 5:10-11

วันที่ 23

ของประทานอันพรรณนามิได้ของพระเจ้า

ในทางปฏิบัติแล้ว เราจะรับการคืนดีและยกย่องพระเจ้าด้วยความปิติยินดีได้อย่างไร? เราทำได้ผ่านทางพระเยซูคริสต์ หมายความว่า อย่างน้อยที่สุดเราต้องทำให้ภาพของพระเยซูในพระคัมภีร์ ซึ่งก็คือ พระราชกิจและถ้อยคำของพระเยซูที่ปรากฏในพันธสัญญาใหม่มาเป็นเนื้อหาหลักของความยินดีและการยกย่องพระเจ้าของเรา การชื่นชมยินดีในพระเจ้าโดยปราศจากเรื่องราวของพระคริสต์ย่อมไม่ใช่การถวายเกียรติแด่พระคริสต์ และที่ใดซึ่งพระคริสต์ไม่ได้รับเกียรติ พระเจ้าก็ไม่ได้รับเกียรติด้วย

ในพระธรรม 2 โครินธ์ 4:4–6 เปาโลอธิบายการกลับใจเชื่อในสองทาง ในข้อ 4 เขากล่าวว่าการกลับใจคือการเห็น “พระสิริรุ่งโรจน์ของพระคริสต์ ผู้ซึ่งเป็นพระฉายของพระเจ้า” และในข้อ 6 เขากล่าวว่าการกลับใจคือการเห็น “พระสิริรุ่งโรจน์ของพระเจ้าที่ปรากฏบนพระพักตร์ของพระเยซูคริสต์” ไม่ว่าจะเป็นกรณีใด คุณก็จะเห็นประเด็นว่า เรามีพระคริสต์ ผู้เป็นพระฉายของพระเจ้า

และเรามีพระเจ้าผู้ทรงปรากฏบนพระพักตร์ของพระคริสต์

เพื่อที่จะชื่นชมยินดีในพระเจ้า เราต้องชื่นชมยินดีในสิ่งที่เราเห็นและรู้เกี่ยวกับพระเจ้าในพระฉายของพระเยซูคริสต์ และสิ่งนี้จะสัมผัสได้อย่างเต็มที่ที่สุดเมื่อความรักของพระเจ้าหลั่งลงในใจของเราผ่านพระวิญญาณบริสุทธิ์ ดังที่โรม 5:5 กล่าวไว้ และประสบการณ์หวานชื่นที่ได้รับจากพระวิญญาณในความรักของพระเจ้านั้นจะเกิดขึ้นเมื่อเราพิจารณาความจริงทางประวัติศาสตร์ในข้อ 6: “ขณะเมื่อเรายังอ่อนกำลัง พระคริสต์สิ้นพระชนม์เพื่อคนอธรรมในเวลาที่เหมาะสม”

ดังนั้น นี่คือประเด็นของคริสต์มาส ไม่เพียงแต่พระเจ้าทรงจ่ายราคาเพื่อซื้อการคืนดีแก่เราผ่านการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์เจ้า (โรม 5:10) และไม่เพียงแต่พระองค์ทรงทำให้เราสามารถรับการคืนดีนั้นผ่านพระเยซูคริสต์เจ้าเท่านั้น แต่แม้ในขณะนี้ เราก็ชื่นชมยินดีในพระเจ้าเองโดยพระวิญญาณผ่านทางพระเยซูคริสต์เจ้าของเราด้วย (โรม 5:11)

พระเยซูทรงจ่ายราคาให้กับการคืนดีของเรา พระเยซูทรงทำให้เราสามารถรับการคืนดีและเปิดของขวัญการคืนดีนี้ได้ และองค์พระเยซูเองทรงส่องสว่างในฐานะของขวัญที่เกินคำบรรยาย –ทรงเป็นพระเจ้าในสภาพมนุษย์—ทรงปลุกเร้าความเปรมปรีดิ์ทั้งสิ้นของเราในพระเจ้า

จงมองไปยังพระเยซูในคริสต์มาสนี้ จงรับเอาการคืนดีที่พระองค์ทรงซื้อไว้ให้ อย่าวางของขวัญนี้ไว้บนชั้นโดยไม่เปิดออก และ

เมื่อคุณเปิดออกแล้ว จงจำไว้ว่า พระเจ้าเองคือของขวัญแห่งการคืนดีกับพระเจ้า

จงยกย่องพระองค์ สัมผัสพระองค์ในฐานะความปีติยินดีของคุณ และจงรู้จักพระองค์ในฐานะขุมทรัพย์ล้ำค่าของคุณ

วันที่ 24

“ลูกทั้งหลายเอ๋ย อย่าให้ใครชักจูงท่านให้หลง
ผู้ที่ประพฤติชอบก็ชอบธรรมเหมือนอย่างที่พระองค์
ทรงชอบธรรม ผู้ที่ทำบาปก็มาจากมาร เพราะว่ามารก็ทำบาป
ตั้งแต่เริ่มแรก พระบุตรของพระเจ้าได้เสด็จมาปรากฏ
ก็เพราะเหตุนี้ คือเพื่อทำลายกิจการของมาร”

1 ยอห์น 3:7-8

วันที่ 24

วัตถุประสงค์สองประการของคริสต์มาส

เมื่อ 1 ยอห์น 3:8 กล่าวว่า “เหตุที่พระบุตรของพระเจ้าทรงปรากฏ ก็เพื่อจะทำลายกิจการของมาร”

แล้ว “กิจการของมาร” ที่ยอห์นกล่าวถึงนี้คืออะไร? คำตอบนั้นปรากฏชัดเจนอยู่ในบริบทของพระคัมภีร์ตอนนี้

ก่อนอื่น เราเห็นว่า 1 ยอห์น 3:5 เป็นข้อความที่ขนานกันอย่างชัดเจน “พวกท่านรู้อยู่แล้วว่าพระองค์ทรงปรากฏ เพื่อกำจัดบาปของเราให้หมด” วลีที่ว่า “*พระองค์ทรงปรากฏเพื่อ*” ปรากฏทั้งในข้อ 5 และข้อ 8 ดังนั้นจึงเป็นไปได้มากว่า “กิจการของมาร” ที่พระเยซูเสด็จมาเพื่อทำลาย ก็คือบาปทั้งหลายนั่นเอง ส่วนแรกของข้อ 8 ยืนยันเรื่องนี้ได้โดยไม่ต้องสงสัยเลยว่า “ผู้ที่ทำบาปก็มาจากมาร เพราะว่ามารก็ทำบาปตั้งแต่เริ่มแรก”

ประเด็นของบริบทนี้จึงไม่ใช่เรื่องโรคภัย รถพัง หรือกำหนดการที่ยุ่งเหยิง แต่คือเรื่องการทำบาป พระเยซูเสด็จมาในโลกเพื่อให้เราเลิกทำบาปได้

เราจะเห็นชัดเจนยิ่งขึ้น หากวางความจริงข้อนี้ไว้เคียงข้างกับความจริงใน 1 ยอห์น 2:1 “ลูกของข้าพเจ้าเอ๋ย ข้าพเจ้าเขียนข้อความเหล่านี้ถึงท่านทั้งหลายเพื่อท่านจะได้ไม่ทำบาป” นี่คือหนึ่งในวัตถุประสงค์อันยิ่งใหญ่ของคริสต์มาส คือหนึ่งในวัตถุประสงค์อันยิ่งใหญ่ของการมารับสภาพมนุษย์ของพระคริสต์ (1 ยอห์น 3:8)

แต่ยังมีวัตถุประสงค์อีกประการหนึ่งที่ยอห์นกล่าวไว้ใน 1 ยอห์น 2:1–2 ว่า “และถ้าใครทำบาป เราก็มีผู้ช่วยทูลขอพระบิดาเพื่อเรา คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงเที่ยงธรรมนั้น และพระองค์ทรงเป็นเครื่องบูชาลบบาปของเรา และไม่ใช่แค่บาปของเราเท่านั้น แต่ของทั้งโลกด้วย”

ขอให้เราดูว่านี่หมายความว่าอย่างไร หมายความว่าพระเยซูทรงปรากฏในโลกด้วยสองเหตุผล พระองค์เสด็จมาเพื่อให้เราไม่ดำเนินอยู่ในความบาปต่อไปเรื่อย ๆ กล่าวคือ พระองค์เสด็จมาเพื่อทำลายกิจการของมาร (1 ยอห์น 3:8) และพระองค์เสด็จมาเพื่อให้มีการลบล้างบาปของเรา หากว่าเราทำบาป พระองค์เสด็จมาเป็นเครื่องบูชาที่รับโทษแทนเรา เพื่อลบล้างพระพิโรธของพระเจ้าที่มีต่อความบาปของเรา

ผลลัพธ์ของวัตถุประสงค์ที่สองนี้ ไม่ได้เป็นการล้มล้างวัตถุประสงค์แรก การได้รับการอภัยบาป ไม่ใช่เพื่อเปิดทางให้เรายังทำบาปต่อไป การที่พระคริสต์สิ้นพระชนม์เพื่อบาปของเรา ไม่ได้มีเป้าหมายให้เราเลิกต่อสู้กับบาป แต่ผลลัพธ์ของวัตถุประสงค์

ทั้งสองของคริสต์มาสก็คือ การที่พระองค์ได้ทรงชำระบาปของเราครั้งเดียวเป็นพอ สิ่งนี้ได้กลายเป็นอิสรภาพและพลังที่ทำให้เราสามารถต่อสู้กับบาป ไม่ใช่ในฐานะพวกเคร่งกฎบัญญัติที่พยายามทำดีเพื่อได้รับความรอดด้วยตัวเองและไม่ใช่ในฐานะผู้ที่กลัวจะสูญเสียความรอดไป แต่ในฐานะผู้มีชัยชนะ ที่มอบตนเองเข้าสู่การต่อสู้กับบาปอย่างมั่นใจและเปี่ยมด้วยความชื่นชมยินดี แม้ว่าอาจจะต้องแลกด้วยชีวิตของเราก็ตาม

วันที่ 25

“ลูกของข้าพเจ้าเอ๋ย ข้าพเจ้าเขียนข้อความเหล่านี้
ถึงท่านทั้งหลายเพื่อท่านจะได้ไม่ทำบาป และถ้าใครทำบาป
เราก็มีผู้ช่วยทูลขอพระบิดาเพื่อเรา คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรง
เที่ยงธรรมนั้น และพระองค์ทรงเป็นเครื่องบูชาลบบาป
ของเรา และไม่ใช่แค่บาปของเราเท่านั้น แต่ของทั้งโลกด้วย...
ลูกทั้งหลายเอ๋ย อย่าให้ใครชักจูงท่านให้หลง ผู้ที่ประพฤติ
ชอบก็ชอบธรรมเหมือนอย่างที่พระองค์ทรงชอบธรรม
ผู้ที่ทำบาปก็มาจากมาร เพราะว่ามารก็ทำบาปตั้งแต่เริ่มแรก
พระบุตรของพระเจ้าได้เสด็จมาปรากฏก็เพราะเหตุนี้
คือเพื่อทำลายกิจการของมาร”

1 ยอห์น 2:1-2; 3:7-8

วันที่ 25

ของขวัญคริสต์มาสสามชิ้น

ลองไตร่ตรองสถานการณ์อันน่าทึ่งนี้กับผมดูเถิดว่า หากพระบุตรของพระเจ้าเสด็จมาเพื่อช่วยให้คุณเลิกทำบาป เพื่อทำลายงานของซาตานและพระองค์ก็เสด็จมาเพื่อสิ้นพระชนม์ด้วย เพื่อที่ว่าเมื่อคุณทำบาป จะมีการชดใช้บาป และมีการกำจัดพระพิโรธของพระเจ้าออกไป ถ้าอย่างนั้น สิ่งนี้มีความหมายอย่างไรต่อการดำเนินชีวิตของคุณ?

ผมขอสรุปอย่างย่อ ๆ ให้คุณ ว่านี่เป็นของขวัญสามสิ่ง และเป็นสิ่งที่แสนวิเศษที่คุณได้รับในฐานะของขวัญวันคริสต์มาส

ของขวัญชิ้นที่ 1: การได้มีจุดประสงค์ที่ชัดเจนในการดำรงชีวิต

ความหมายแรกคือ การให้คุณได้มีจุดประสงค์ในการดำรงชีวิตที่ชัดเจน ซึ่งมีความหมายในแง่ลบแท้จริงว่า อย่าทำบาป อย่าทำสิ่งที่ไม่ให้เกียรติพระเจ้า “ข้าพเจ้าเขียนข้อความเหล่านี้ถึงท่านทั้งหลาย เพื่อท่านจะได้ไม่ทำบาป” (1 ยอห์น 2:1) “พระบุตรของ

พระเจ้าได้เสด็จมาปรากฏก็เพราะเหตุนี้ คือเพื่อทำลายกิจการของมาร" (1 ยอห์น 3:8)

หากคุณถามผมว่า "สามารถบอกในเชิงบวกแทนที่จะเป็นเชิงลบได้ไหม?" คำตอบคือ "ได้ ทั้งหมดนั้นได้ถูกสรุปไว้แล้วใน 1 ยอห์น 3:23" นี่คือบทสรุปที่ยอดเยี่ยมของจดหมายทั้งฉบับของยอห์นที่ได้สั่งไว้ โปรดสังเกตคำว่า "พระบัญญัติ" (commandment) ที่เป็นรูปเอกพจน์ ว่า "และนี่เป็น*พระบัญญัติ*ของพระองค์ คือให้เราทั้งหลายเชื่อในพระนามของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ และให้เรารักซึ่งกันและกัน ตามที่พระองค์ได้ทรงบัญญัติไว้แก่เราแล้ว" (ฉบับคิงเจมส์) ทั้งสองสิ่งนี้เชื่อมโยงกันอย่างแนบแน่น จนยอห์นเรียกสิ่งนี้ว่าเป็นบัญญัติเดียว นั่นคือ: จงเชื่อในพระเยซูและรักผู้อื่น นั่นคือจุดประสงค์ของคุณ นี่เป็นหัวใจหลักของชีวิตคริสเตียน คือการวางใจในพระเยซูและรักผู้คนตามที่พระเยซูและอัครทูตสอนเรา จงวางใจในพระเยซูและรักผู้คน นี่คือของขวัญชิ้นแรก คือจุดประสงค์ในการดำรงชีวิต

ของขวัญชิ้นที่ 2: การได้มีความหวังว่าความล้มเหลวของเราจะได้รับการให้อภัย

ความหมายที่สองของความจริงสองด้านที่พระคริสต์เสด็จมาเพื่อทำลายบาปของเราและให้อภัยบาปของเราคือ เราจะก้าวหน้าด้านการเอาชนะบาปได้ ก็ต่อเมื่อเรามีความหวังว่าความล้มเหลวของเราจะได้รับการให้อภัย หากคุณไม่มีความหวังว่าพระเจ้าจะให้อภัย

ความล้มเหลวของคุณ เมื่อคุณเริ่มต่อสู้กับบาป คุณก็จะยอมแพ้

หลายคนกำลังไตร่ตรองการเปลี่ยนแปลงในปีใหม่นี้ เพราะคุณได้ติดอยู่ในบาปและต้องการจะหลุดพ้น คุณต้องการรูปแบบใหม่ของการกิน ของความบันเทิง ของการให้ ของความสัมพันธ์กับคู่สมรส ของการนมัสการในครอบครัว ของการนอนหลับและการออกกำลังกาย ของความกล้าในการเป็นพยาน แต่คุณกลับกำลังต่อสู้ดิ้นรนและสงสัยว่ามันจะมีประโยชน์อะไรหรือเปล่า? ของขวัญคริสต์มาสชิ้นที่สองสำหรับคุณคือ พระคริสต์ไม่เพียงแต่เสด็จมาเพื่อทำลายกิจการแห่งบาปของมาร และบาปของเราเท่านั้น แต่พระองค์ยังทรงเป็นผู้ช่วยทูลขอให้กับเราเมื่อเราล้มเหลวในการต่อสู้ด้วย

ดังนั้น ผมขอวิงวอนให้ความจริงที่ว่าความล้มเหลวจะไม่เป็นบทสรุปสุดท้ายจะเป็นความหวังให้คุณสู้ต่อ แต่จงระวัง! หากคุณเปลี่ยนพระคุณของพระเจ้าให้เป็นข้ออ้าง และกล่าวว่า “ถ้าฉันล้มเหลวได้ และความล้มเหลวนั้นก็ไม่เห็นจะเป็นปัญหาอะไรเลย แล้วทำไมต้องพยายามต่อสู้กับบาปด้วยล่ะ ?” ถ้าคุณพูดแบบนั้นและตั้งใจทำตามนั้นจริง ๆ คุณอาจยังไม่ได้บังเกิดใหม่และคุณควรจะหวาดกลัวจนตัวสั่นด้วย

แต่ในท่ามกลางพวกคุณแล้ว ส่วนใหญ่ไม่ได้เป็นเช่นนั้น พวกคุณปรารถนาที่จะต่อสู้กับรูปแบบบาปที่เกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่าในชีวิต และสิ่งที่พระเจ้ากำลังบอกกับคุณก็คือ จงให้ความจริงที่ว่าพระคริสต์ทรงแบกรับความล้มเหลวของคุณไว้แล้วนั้น เป็น

ความหวังที่ทำให้คุณมีกำลังลุกขึ้นสู้ ดังที่มีเขียนไว้ว่า “ข้าพเจ้าจึงเขียนข้อความเหล่านี้ถึงท่าน เพื่อท่านจะได้ไม่ทำบาป และถ้าใครทำบาป เราก็มีผู้ช่วยทูลขอพระบิดาเพื่อเรา คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงเที่ยงธรรมนั้น”

ของขวัญชิ้นที่ 3: พระคริสต์จะทรงช่วยเรา

ท้ายที่สุด ความหมายข้อที่สามของความจริงสองประการที่ว่าพระคริสต์ทรงมาทำลายการกระทำบาปของเราและให้อภัยบาปของเราคือ พระคริสต์จะ*ช่วย*เราในการต่อสู้อย่างแน่นอน พระองค์จะช่วยคุณจริง ๆ พระองค์ทรงอยู่ข้างคุณ พระองค์ไม่ได้มาทำลายบาปเพราะมันสนุก แต่พระองค์มาทำลายบาปก็เพราะว่าบาปนั้นอันตรายถึงชีวิต มันเป็นกิจการอันหลอกลวงของมาร และมันจะทำลายเราถ้าเราไม่ต่อสู้กับมัน และชัดเจนว่าพระองค์ทรงมาช่วยเราไม่ใช่มาทำร้ายเรา

ดังนั้น ของขวัญคริสต์มาสชิ้นที่สามของคุณคือ พระคริสต์จะช่วยให้คุณมีชัยเหนือความบาป ดังใน 1 ยอห์น 4:4 ที่กล่าวว่า “พระองค์ผู้ทรงอยู่ในพวกท่าน ยิ่งใหญ่กว่าผู้ที่อยู่ในโลก” พระเยซูทรงมีชีวิต พระเยซูทรงมหิทธิฤทธิ์ พระเยซูทรงอยู่ในเราโดยความเชื่อ และพระเยซูอยู่ฝ่ายเราไม่ใช่ฝ่ายตรงข้าม พระองค์จะทรงช่วยคุณต่อสู้กับบาปในปีใหม่นี้ จงวางใจพระองค์เถิด

บทสรุป

บทสรุป

ข้อพระคัมภีร์สำหรับคริสต์มาส ที่ผมโปรดปราน

ข้อพระคัมภีร์คริสต์มาสที่ผมชื่นชอบที่สุด คือการทำให้ความถ่อมใจเป็นศูนย์กลางของความหมายแห่งคริสต์มาส ดังนั้นในคริสต์มาสนี้ผมกำลังรู้สึกมหัศจรรย์ใจกับความถ่อมใจของพระเยซู และผมปรารถนาที่จะมีความถ่อมใจแบบนั้นมากขึ้นด้วย ในอีกสักครู่ ผมจะอ้างถึงข้อพระคัมภีร์ดังกล่าว

แต่ก่อนอื่นมีปัญหาอยู่สองประการ ทิม เคลเลอร์ช่วยให้เราเห็นปัญหาแรกเมื่อเขากล่าวว่า “ความถ่อมใจช่างขี้อายนัก พอคุณเริ่มพูดถึงมัน มันก็จะจากไป” ดังนั้น การมานั่งใคร่ครวญถึงความถ่อมใจ (เช่นในข้อความนี้) จึงดูเหมือนจะเป็นสิ่งที่ขัดแย้งในตนเองเสียมากกว่า แต่คนขี้อายบางครั้งก็จะโผล่ออกมาให้เห็นบ้างหากได้รับการปฏิบัติอย่างดี (คนขี้อายในที่นี้เปรียบเปรยคือความถ่อมใจ-ผู้แปล)

อีกปัญหาหนึ่งคือ พระเยซูไม่ได้ถ่อมใจด้วยเหตุผลเดียวกับที่เราถ่อมใจ (หรือควรถ่อมใจ) แล้วการมองความถ่อมใจในคริสต์มาส

ของพระเยซูจะช่วย*เรา*ได้อย่างไร? ความถ่อมใจของเรา หากมีอยู่จริง ก็มาจากความจำกัด ความผิดพลาด และความผิดบาปของเรา แต่พระบุตรนิรันดร์ของพระเจ้านั้นไม่จำกัด ไม่ผิดพลาด และไม่มีบาป ดังนั้น ความถ่อมใจของพระองค์จึงมีจุดกำเนิดที่ต่างจากความถ่อมใจของเราอย่างสิ้นเชิง

นี่คือตอนพระคัมภีร์คริสต์มาสที่ผมชื่นชอบที่สุด ขอให้คุณมองดูความถ่อมใจของพระเยซู:

> "ผู้ทรงสภาพเป็นพระเจ้า [พระองค์] ไม่ทรงถือว่าความทัดเทียมกับพระเจ้าเป็นสิ่งที่จะต้องยึดไว้ แต่ทรงสละพระองค์เองและทรงรับสภาพทาส ทรงถือกำเนิดเป็นมนุษย์ และทรงปรากฏอยู่ในสภาพมนุษย์ พระองค์ทรงถ่อมตัวลง ทรงยอมเชื่อฟังจนถึงความมรณา กระทั่งมรณาบนกางเขน" (ฟีลิปปี 2:6-8)

สิ่งที่นิยามความถ่อมใจของพระเยซู คือข้อเท็จจริงที่ว่าความถ่อมใจนั้นเป็นการกระทำด้วยความสมัครใจ ในการวางพระองค์เองให้อยู่ในบทบาทที่ต่ำต้อย และในบทบาทของผู้รับใช้เพื่อประโยชน์ของผู้อื่น ความถ่อมใจของพระองค์ได้รับการนิยามด้วยวลีต่าง ๆ เช่น

> "พระองค์ทรงสละพระองค์เอง [จากสิทธิ์ของพระเจ้าที่จะพ้นจากการถูกทำร้ายและความทุกข์]"

“พระองค์ทรงรับสภาพทาส”
“พระองค์ทรงยอมเชื่อฟังจนถึงความมรณา กระทั่งมรณา
บนไม้กางเขน”

ดังนั้น ความถ่อมใจของพระเยซูไม่ใช่สภาวะในจิตใจที่มีขีดจำกัด หรือมีความบกพร่อง หรือมีบาป แต่เป็นพระทัยที่เปี่ยมด้วยความสมบูรณ์ที่ไม่มีขีดจำกัด ความสัตย์จริงที่ไม่มีวันผิดพลาด และความเป็นอิสระและไม่ตกอยู่ภายใต้อำนาจของบาปอย่างสิ้นเชิง ซึ่งด้วยเหตุผลนี้เอง พระองค์ไม่จำเป็นต้องให้ใครมาปรนนิบัติ เพราะพระองค์ไม่ทรงต้องการสิ่งใดมาเติมเต็ม และทรงมีทุกสิ่งบริบูรณ์พร้อมในพระองค์เองจนเอ่อล้นออกมาในการรับใช้

อีกข้อหนึ่งของข้อพระคัมภีร์คริสต์มาสที่กล่าวถึงเรื่องนี้คือ มาระโก 10:45 “เพราะว่าบุตรมนุษย์*ไม่ได้มาเพื่อรับการปรนนิบัติ* แต่มา*เพื่อจะปรนนิบัติคนอื่น* และให้ชีวิตของท่านเป็นค่าไถ่คนจำนวนมาก” ความถ่อมพระทัยของพระเยซูจึงไม่ใช่การตระหนักถึงข้อบกพร่องในพระองค์เอง แต่คือการตระหนักถึงความเต็มเปี่ยมบริบูรณ์ในพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงยอมสละไปเพื่อประโยชน์ของผู้อื่น เป็นการที่พระองค์ทรงถ่อมพระองค์ลงมาโดยสมัครพระทัย เพื่อให้ความยิ่งใหญ่สูงสุดแห่งพระสิริของพระองค์กลายเป็นสิ่งที่คนบาปสามารถสัมผัสและชื่นชมยินดีได้

พระเยซูทรงเชื่อมโยงระหว่างการถ่อมพระองค์ลงมาในวันคริสต์มาสกับข่าวดีสำหรับเราดังนี้ “บรรดาผู้เหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนัก จงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายได้หยุดพัก

จงเอาแอกของเราแบกไว้ แล้วเรียนจากเรา เพราะว่าเราสุภาพอ่อนโยนและใจอ่อนน้อม และจิตใจของพวกท่านจะได้หยุดพัก ด้วยว่าแอกของเราก็พอเหมาะ และภาระของเราก็เบา" (มัทธิว 11:28-30)

ความถ่อมพระทัยของพระองค์คือสิ่งที่เปิดทางให้เราได้รับการปลดเปลื้องจากภาระหนัก ถ้าหากพระองค์ไม่ทรงถ่อมพระทัย พระองค์ก็คงจะไม่ "ยอมเชื่อฟังจนถึงความมรณา กระทั่งความมรณาบนกางเขน" และถ้าพระองค์ไม่ทรงเชื่อฟังจนถึงขั้นสิ้นพระชนม์เพื่อเรา เราก็คงจะถูกบดขยี้ภายใต้ความผิดบาปของเราเอง พระองค์ทรงถ่อมพระองค์ลงเพื่อรับเอาการพิพากษาลงโทษของเรา (โรม 8:3)

บัดนี้เรามีเหตุผลที่จะถ่อมใจยิ่งกว่าแต่ก่อน เพราะเราเป็นผู้มีความจำกัด ผิดพลาด และเต็มไปด้วยบาป ดังนั้นเราจึงไม่มีสิ่งใดที่จะอวดอ้างได้เลย แต่ตอนนี้เราได้เห็นสิ่งอื่นที่ทำให้เราต้องถ่อมใจยิ่งกว่า คือความรอดของเราไม่ได้มาจากการกระทำของเรา แต่มาจากพระคุณของพระองค์ ดังนั้นการอวดอ้างจึงถูกตัดทิ้งไป (เอเฟซัส 2:8–9) และหนทางที่พระองค์ทรงทำให้ความรอดอันเปี่ยมพระคุณนั้นสำเร็จ คือการทรงลดพระองค์ลงด้วยความสมัครพระทัยและโดยตั้งพระทัยในการเชื่อฟังดุจทาสจนถึงความตาย

ดังนั้น นอกเหนือจากขีดจำกัด ความผิดพลาด และความบาปแล้ว เรายังมีแรงขับเคลื่อนที่ยิ่งใหญ่อีกสองประการที่ช่วยให้เรา

ถ่อมใจคือ พระคุณที่ประทานให้เปล่า และพระคุณที่เราไม่สมควรจะได้รับ ซึ่งเป็นรากฐานที่อยู่เบื้องหลังพระพรทั้งปวง และมีพระคริสต์เป็นแบบอย่างของการปฏิเสธตนเองและการรับใช้ที่เปี่ยมด้วยการเสียสละ ผู้ซึ่งสมัครพระทัยรับสภาพทาส

ดังนั้น พระเจ้าจึงทรงเรียกเราให้เข้าร่วมกับพระเยซูในการเป็นผู้รับใช้ และในการถ่อมตนลงด้วยจิตใจที่ตระหนักรู้ ดังที่พระคัมภีร์บอกว่า “ใครยกตัวขึ้น จะต้องถูกทำให้ต่ำลง ใครถ่อมตัวลงจะได้รับการยกขึ้น” (มัทธิว 23:12) และ “จงมีจิตใจเช่นนี้ในพวกท่านเหมือนอย่างที่มีในพระเยซูคริสต์…” (ฟีลิปปี 2:5)

เรามาอธิษฐานให้ “คุณธรรมอันถ่อมใจ” ซึ่งก็คือรากฐานอันยิ่งใหญ่ของความรอดและการเป็นผู้รับใช้ของเรา ปรากฏออกมาจากที่ซ่อน และมอบชุดแห่งความถ่อมใจให้แก่เราได้สวมใส่ในเทศกาลแอดเวนต์นี้ “ท่านทุกคนจงสวมความถ่อมตัวในการปฏิบัติต่อกันและกัน เพราะ ‘พระเจ้าทรงต่อสู้คนที่หยิ่งจองหองแต่ประทานพระคุณแก่คนที่ถ่อมใจ’” (1 เปโตร 5:5)

ภาคผนวก

ภาคผนวก

เงาทั้งหลายในพันธสัญญาเดิม และการเสด็จมาของพระคริสต์

หนึ่งในประเด็นสำคัญของหนังสือฮีบรูคือ ระบบการนมัสการตามพันธสัญญาเดิมเป็นเพียงเงา ซึ่งตอนนี้พระคริสต์ได้มาแทนที่เงานั้นแล้ว ดังนั้นคริสต์มาสจึงเป็นการแทนที่เงาเหล่านั้นด้วยของจริง (คุณสามารถเห็นได้ในฮีบรู 8:5 ซึ่งกล่าวว่าบรรดาปุโรหิต “รับใช้แบบจำลองและเงาของสิ่งที่อยู่สวรรค์”) ลองพิจารณาว่าพระคริสต์ผู้เป็นของจริงทรงเข้ามาแทนที่เงา 6 เงานั้นอย่างไร

1. เงาของปุโรหิตในพันธสัญญาเดิม

ปุโรหิตเผ่าเลวีนั้นมีการสืบตำแหน่งกันหลายคน เพราะความตายขัดขวางไม่ให้พวกเขาปฏิบัติงานได้ตลอดไป แต่พระเยซูองค์นี้*ทรงดำรงตำแหน่งปุโรหิตตลอดกาล* เพราะพระองค์ทรงดำรงพระชนม์อยู่ชั่วนิรันดร์ (ฮีบรู 7:23–24)

2. เงาของเครื่องบูชาปัสกา

จงชำระเชื้อเก่าเสีย เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เป็นแป้งดิบก้อนใหม่ ดังเช่นที่ท่านเป็นพวกไร้เชื้อ เพราะ*พระคริสต์ผู้ทรงเป็นปัสกา* ของเราถูกถวายบูชาแล้ว (1 โครินธ์ 5:7)

3. เงาของพลับพลาและพระวิหาร

สรุปประเด็นสำคัญของเรื่องที่เราพูดอยู่นี้คือ เรามีมหาปุโรหิตอย่างนี้ ผู้ประทับเบื้องขวาพระที่นั่งของพระเจ้าในสวรรค์ เป็นผู้ปฏิบัติกิจในสถานศักดิ์สิทธิ์และใน*พลับพลาแท้*ที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตั้งไว้ ไม่ใช่มนุษย์ตั้ง (ฮีบรู 8:1-2)

พระเยซูจึงตรัสตอบพวกเขาว่า “ถ้าทำลายวิหารนี้ เราจะสร้างขึ้นภายในสามวัน” พวกยิวจึงทูลว่า “วิหารนี้เขาได้ใช้เวลาก่อสร้างถึงสี่สิบหกปีแล้ว และท่านจะสร้างขึ้นใหม่ภายในสามวันหรือ?” แต่*วิหารที่พระองค์ตรัสถึงนั้นคือพระกายของพระองค์* (ยอห์น 2:19-21)

4. เงาของพิธีเข้าสุหนัต

การเข้าสุหนัตหรือไม่นั้นไม่สำคัญอะไร แต่การถือรักษาพระบัญญัติของพระเจ้านั้นสำคัญ (1 โครินธ์ 7:19)

5. เงาของกฎบัญญัติเรื่องอาหาร

พระองค์จึงตรัสกับพวกเขาว่า “แม้แต่พวกท่านก็ยังไม่เข้าใจหรือ? พวกท่านไม่เห็นหรือว่าไม่มีสิ่งใดจากภายนอกที่เข้าไปภายในมนุษย์แล้วจะทำให้มนุษย์เป็นมลทิน เพราะว่าสิ่งนั้นไม่ได้เข้าไปในใจ แต่ลงไปในท้องแล้วก็ถ่ายออกลงส้วมไป” *(เป็นการประกาศว่าอาหารทุกอย่างสะอาด)* (มาระโก 7:18-19)

6. เงาของเทศกาลตามบทบัญญัติ

เพราะฉะนั้นอย่าให้ใครพิพากษาท่านทั้งหลายในเรื่องการกินการดื่ม ในเรื่องเทศกาล หรือวันต้นเดือน หรือวันสะบาโต สิ่งเหล่านี้เป็นเพียงเงาของสิ่งที่มาในภายหลัง *แต่ตัวจริงคือพระคริสต์* (โคโลสี 2:16-17)

ความหมายของคริสต์มาสก็คือ แก่นแท้ทั้งสิ้นเป็นของพระคริสต์ กล่าวคือ พิธีทางศาสนาเป็นเพียงเงาของพระบุคคลผู้ยิ่งใหญ่และเปี่ยมด้วยพระสิริ ให้เราหันจากเงานั้น และเพ่งมองพระพักตร์ของพระคริสต์โดยตรง (2 โครินธ์ 4:6) ลูกทั้งหลายเอ๋ย จงรักษาตัวให้พ้นจากรูปเคารพ (1 ยอห์น 5:21)

พันธกิจ

เกรซบรรณสารเป็นโครงการภายใต้มูลนิธิเกรซ จัดตั้งขึ้นเพื่ออบรมคริสตจักรไทยเกี่ยวกับวรรณกรรมพระคัมภีร์เชิงปฏิรูปเพื่อถวายพระเกียรติสิริแด่พระเจ้า เราปรารถนาที่จะเป็นผู้นำในการสร้างสรรค์หนังสือวรรณกรรมและแหล่งข้อมูลของหนังสือต่าง ๆ เพื่อถวายพระเกียรติแด่พระคริสต์และส่งเสริมหลักการของพระคัมภีร์

วิสัยทัศน์

เราปรารถนาชูใจคริสเตียนไทยรายบุคคลเพื่อเติบโตขึ้นในความเชื่อและรู้สึกมีความมั่นใจในการเสวนากับคนอื่น ๆ ในเรื่องพระเยซูคริสต์ เราปรารถนาที่จะหนุนใจคนทั่วไปที่กำลังศึกษาหรืออยากศึกษาคริสตศาสนาเป็นครั้งแรก ให้สามารถเจาะลึกลงไปข้างในได้ และเราอยากช่วยเหลือผู้คนภายนอกคริสตจักรที่กำลังตั้งคำถามเกี่ยวกับความเชื่อของพวกเขาและเห็นความเชื่อมโยงเกี่ยวกับคริสตศาสนา

เรามุ่งมั่นที่จะแบ่งปันแนวความคิดแบบคริสเตียนที่เป็นนวัตกรรมใหม่เพื่อให้ผู้คนจากทุกภูมิหลังสามารถมีความเข้าใจเกี่ยวกับความเชื่อของคริสเตียนได้

ติดต่อสอบถามข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่:

www.GraceBannasan.com

SCAN ME

facebook.com/gracebannasan

@gracebannasan

instagram.com/gracebannasan

ภารธ
บรรณสาร